

sosyalist işçi

www.sosyalistisci.org

DEVRİMCİ, ANTİKAPİTALİST HAFTALIK GAZETE

SAYI: 332 ■ 6 Eylül 2008 ■ 1 YTL

Hükümetin kamu çalışanı maaşlarına yaptığı zam

Günde iki simit parası bile değil

Ekonomiden sorumlu bakanlar ve başbakan dönede Türkiye ekonomisinin büyümesiyle övünüyor.

Ekonomi büyüye de şirketler borsada değerlenince de sıra her gün hizmet üreten 1 buçuk milyon kamu emekçisine geldiğinde AKP para yok diyor.

Hükümet, kamu emekçilerine sefalet ücretini layık gördü yine. 2009'un ilk 6 ayı için yüzde 4, ikinci altı ayı için yüzde 4.5'lik zamları günde iki simit bile almıyor.

KESK üyesi kadın çalışanlar çocuklarını güvenle bırakabilecekleri 24 saat kreş istiyor. AKP'li Bakan Nimet Çubukçu onlarla görüşmeyi reddediyor. Bunu yapan hükümet kamu çalışanlarının iş yükünü artırmak-

tan hiç çekinmiyor.

Patronlara ise her türden kolaylık ve vergi indirimi sağlanıyor.

AKP'nin ekonomik mucizesi sadece sermayeye yarıyor.

Kamu emekçilerine dayatılan kölelik koşullarını aşağıdan, işyerlerine dayalı bir mücadele değiştirebilir.

KESK, tüm kamu çalışanlarının ortak talepleri için yaygın bir teşhir, örgütlenme ve eylem kampanyası düzenleyebilirse hükümeti zorlayabilir.

KESK, Türk-İş başta olmak üzere diğer işçi örgütleriyle birlikte davranırsa pazarlık ve mücadele gücü artar.

Kamu çalışanları insanca yaşayacak bir ücret ve daha fazla hak için tabandan bir hareketi acilen başlatmalı.

sayfa 4

Kafkaslar'da ABD-Rusya çatışması
Emperyalizmin "düzensiz" dünya düzeni

Sayfa 6-7

Kürt sorununda siyasi çözüm hayal mi?
Ankara'nın yeni şahinleri

Sayfa 9

Çoğunluğun gözünde onlar suçlu
Ergenekon yola devam edecek mi?

Sayfa 8

Bolivya'da zenginlerle yoksulların iktidar mücadelesi devam ediyor

Sayfa 5

12 EYLÜL 1980:

650.000 kişi göz altına alındı, 1 milyon 683 bin kişi fişlendi, açılan 210 bin davada 230 bin kişi yargılandı, 7 bin kişi için idam cezası istendi, 517 kişiye idam cezası verildi, haklarında idam cezası verilenlerden 50'si asıldı, idamları istenen 259 kişinin dosyası Meclis'e gönderildi, 71 bin kişi TCK'nin 141, 142 ve 163. maddelerinden yargılandı, 98 bin 404 kişi örgüt üyesi olmak suçundan yargılandı, 388 bin kişiye pasaport verilmeyi, 30 bin kişi sakıncalı olduğu için işten atıldı, 14 bin kişi yurttaşlıktan çıkarıldı, 30 bin kişi siyasi mülteci olarak yurtdışına gitti, 300 kişi kuşkuyla bir şekilde öldü, 171 kişinin işkenceden öldüğü belgelendi, 937 film sakıncalı bulunduğu için yasaklandı, 23 bin 677 derneğin faaliyeti durduruldu, 3 bin 854 öğretmen, üniversitede görevli 120 öğretim üyesi ve 47 hâkimin işine son verildi, 400 gazeteci için toplam 4 bin yıl hapis cezası istendi, gazetecilere 3 bin 315 yıl 6 ay hapis cezası verildi.

12 EYLÜL VİCDAN MAHKEMESİ

12 Eylül 2008 (Cuma) - 14.00
Bilgi Üniversitesi - Dolapdere

DARBEGE KARŞI SES ÇIKAR
YÜRÜYÜŞÜ

Saat: 18.30
Yer: Tünel'den Taksim'e

TÜM DARBECİLER YARGILANSIN!

Savaş kaşı barış için on binler sokaktaydı

Türkiye Barış Meclisi ile birlikte çeşitli siyasi parti ve sivil toplum örgütlerinin de içinde yer aldığı kurumlar 1 Eylül Dünya Barış günü için 31 Ağustos'ta İstanbul, Diyarbakır ve Adana'da sokağa çıktı. On binlerce kişinin katıldığı mitinglerde ağırlıklı katılım Kürtlere aitti. Her üç mitinge de DTP'li milletvekilleri katılırken, İstanbul mitingine ÖDP Genel Başkanı Ufuk Uras'ta katılarak bir konuşma yaptı. Diyarbakır'da "Türkiye barış için buluşuyor, Kürt sorununa demokratik çözüm" mitinginde ise DTP Genel Başkanı Ahmet Türk yaptığı konuşmada "Ergenekon davasında, faili meçhul kurbanı olanların davaya müdahil olmasını sağlayacağız. Kürtlere uygulanan zulüm ortaya çıkmazsa Ergenekon asla ortaya çıkmaz" diyerek son günlerin güncel tartışmasına ilişkin partinin görüşlerini açıkladı.

Keçiören'de faşist çete dağıtılmalı

Büfesinde alkollü içki sattığı için şiddete uğrayan Metin Şahin'le gündeme gelen Keçiören, 1 milyona yakın nüfusuyla Ankara'nın en büyük ilçesi. Keçiören'in şimdiki belediye başkanı Turgut Altınok 1994 yılından beri bu koltukta oturuyor. 1994'teki seçimlere MHP'nin aday olarak katılmış ve solun bölünmesinden de yararlanarak belediye başkanlığı kazanmıştı. Belediye başkanlığını bir kez kazandıktan sonra da çıkar ilişkilerini ve baskıyı sistemli kılarak koltukta 14 yıl boyunca kalmayı başardı.

Tescilli bir faşist olan Turgut Altınok, koltuğa oturur oturmaz ülkü ocaklarından devşirdiği faşistlerle A Takımı adını verdiği bir çete kurdu. Bu çete kısa sürede ilçede büyük bir terör dalgası yükseltti. Parklarda el ele dolaşan Faşist çete 1995 yılının Ağustos ayında 22 yaşındaki solcu muhalif Erdal Yıldırım'ı katletti. Zabıta müdürünün Sedat Peker ve Ergenekon'la bağlantısı ise Keçiören'deki terörün boyutlarının hiç de küçük olmadığını gösteriyor. Bu terörden sadece faşist Altınok değil, üyesi olduğu AKP'de sorumludur.

Aleviler 12 Eylül'ün ürünü zorunlu din dersine karşı sokakta

Hükümetin AİHM ve Danıştay kararlarına rağmen zorunlu din derslerini kaldırmamasını protesto eden Alevi örgütleri bu hafta sonu İstanbul, İzmir, Malatya ve Adana'da eylemde. PSAKD'den Gümüüş "tüm yurtta sokağa çıkma" çağrısında bulundu. Alevi örgütleri zorunlu din derslerinin kaldırılması için başlattıkları eylemlerine devam ediyor. 2007 yılında AİHM zorunlu din derslerinin "eğitim hakkı"nın ihlali olduğu kararına varmış ve danıştay'dan da bu

yönde kara çıkmıştı. Ancak hükümet bu konuda hala herhangi bir karar adım atmış değil. PSAKD Genel Başkanı Fevzi Gümüüş'ün "Zorunlu din dersleri işkencesine karşı tüm yurtta sokağa çıkalım" çağırısı ile haftasonunda İstanbul, İzmir, Adana ve Malatya'da Alevi Bektaş Federasyonu (ABF), Pir Sultan Abdal Kültür Derneği'nin (PSAKD) yanı sıra birçok sendika, meslek örgütü ve kuruluşunda destek verdiği oturma eylemleri yapıldı. Katılımcılar "Bugüne

kadar verilen hukuksal mücadeleyi daha da ileri noktalara taşımak, bunu Alevilerin ve demokrasi güçlerinin mücadelesi haline getirmek, demokrasi mücadelesinin pratiğine ivme kazandırmak ve çeşitlendirmek aslında AKP'den başlayarak tüm inkarcı sistemi sorgulamak anlamına geliyor." Diyerek herkesi mücadeleleri yükseltmeye çağırıyor.

Gökçek'ten Alevilere hakaret

Gökçek Dikmen'deki cemevinin kaçak olması

nedeniyle yıkılacağını açıklamasına Alevi Bektaş Federasyonundan tepkiler büyüyor. Gökçek çıktığı bir Tv kanalında Barın Hakkı Bürosu'nun "teröristlerin kontrolünde olduğunu ve bunlar tarafından yakıldığını" ve cemevinin de yıkılacağı açıklaması ardından Hacı Bektaş Veli Anadolu Kültür Vakfı (HBVAKV) ile Hacı Bektaş Veli Kültür ve Tanıtma Derneği (HBVKD) üyeleri te Güvenpark'taki Büyükşehir Belediyesi önünde eylem yaptı.

Cumhurbaşkanı Abdullah Gül Ermenistan'a gitmelidir

Uzatılan kardeşlik eli havada bırakılmamalı

Ermenistan Cumhurbaşkanı'nın, Abdullah Gül'ü maç izlemeye Erivan'a davet etti. Başbakan bu daveti desteklediğini açıkladı. CHP lideri ise "ben Azerbaycan'a gitmeyi tercih ederim" diyerek iki ülke ilişkilerinin normalleşmesine itiraz etti. Bölgede halkların kardeşliğine hizmet edecek böyle bir girişim yanıtı bırakılmamalı. İrçılığa ve Milliyetçiliğe Dur De Girişimi yaptığı basın açıklamasında şunları söyledi: "Ermenistan Cumhurbaşkanı Serj Sarkisyan, Cumhurbaşkanı Abdullah Gül'ü 6 Eylül 2008'de Erivan'da gerçekleştirecek Ermenistan-Türkiye futbol maçına

davet etti. Türkiye'de Ermenilerin başına ne geldiğini tartışanların linç ve iftira kampanyalarına uğradığı, arkadaşımız Hrant Dink'in

Ermeni olduğu için arkasından vurulduğu Türkiye'nin karanlık geçmişiyle hesaplaşmaya, ırkçı tarihiyle yüzleşmeye fazlasıyla ihtiyacı var.

Gül, Sarkisyan'ın davetini kabul ederse Türkiye'nin demokratikleşmesi, Ermenistan'la ilişkilerin normalleştirilmesi ve azınlık haklarının tanınması yönünde bir adım atmış olacaktır. Böyle bir jest, Kafkaslar'da acil bir ihtiyaç olan kalıcı barış yönünde de önemli bir ilk adım olabilir.

Eğer 6 Eylül'de Türkiye - Ermenistan sınır kapısı 24 saatliğine serbest geçişe açılırsa, Türk ve Ermeni halklarının nefret tohumları ekenlere inat birbirine dokunması, söyleşmesi ve anlaması kolaylaşacaktır. Cumhurbaşkanı Gül daveti kabul etmelidir.

Türkiye Ermenistan'ın uzattığı dostluk elini sıkmalıdır."

değiştirebileceğine olan inancın kadar güçlü. O yüzden şikayet etmeyi bırak ve harekete geç. Çünkü bu gelecek senin geleceğin. Çünkü sen yoksan, hep bir kişi eksik...

Hazır ol iseli

mayacaksın sürekli yalan söylediğini bildiğin tarih öğretmeninle. Milli güvenliğine yine ne kadar çok düşmanın olduğunu anlat-acak sana ve nasıl onların kafasını ezmen gerektiğini. İçinde bir öfke büyüyecek, ama sesini çıkaramayacaksın. Susmayı öğreneceksin...

Be yaz bereliler okulun içinde cirit atarken, sen çantandaki "Hepimiz Ermeniyiz" rozeti yüzünden uyarı alacaksın, siyasi simge taşımak gerekeceğiyle. Hemen bitişindeki ülkü ocağının okulun içinden bir reis seçmesini göz yumulacak. Ama sen sıranın altından bile çıkartamayacaksın tehlikeli (!) dergilerini, disiplinlik olma korkusuyla. Sindirilmeyi öğreneceksin....

Ve evet, yalnız hissedeceksin. Çünkü sen zor olmanı seçtin. Ama sen daha sıra arkadaşınla bile sadece hangi grupları dinlediğinden yada son sınavda kaç net aldığın bahsederken, etrafında olup bitenler hakkında politik tek kelime etmek için ağzını açmadığın süreç garen yok yalnızlık başka.

Ve "1 kişi eksik olsa ne çıkar?" diye kedince bir bahane bulup gitmediğin onca eylem bir kenarda dururken, hakkın yok neden okuldaki hiçbir yetkilinin seni "önemsemediğini" sorgulama başka. Unutma ki kendine verdiğin değer kadar değerlisin ve birşeyleri

DSİP'li liselliler bu yıla bir film gösterimiyle başladı, bir dahaki etkinlikte birlikte olmak istiyorsanız yazın: liselsaka@googlegroups.com

Ormanları kâr hırsı yok ediyor

Türkiye'de her yıl yüzlerce hektar ormanlık alan göz göre göre yok ediliyor. Ormanların yok olmasına neden olan yangınların sabotejla başladığı iddiaları ise son dönemde basında çıkan Haberlerle gidecek güçlü bir ihtimal kazanıyor.

1999'da Antalya Topkapı Palace Oteli'nin arkasındaki ormanlık alan için başyuru reddedildi Bir yıl sonra aynı alanda yangın çıktı ve alan MNG Holdinge devredildi. 2006'da aynı şirketin başyurusu üzerine Bodrum'da holdinge ormanlık alanlar tahsis edildi. Ama ormanlık vasfıyla kalması koşulu ile. Bu tahsisin üzerinden bir yıl geçmeden Bodrum Güvercinlik'te büyük bir yangın çıktı. Ve 240 hektar alan kül oldu. Yapılan incelemede yangının 3 ayrı noktadan çıktığı anlaşıldı.

Elbette Türkiye'deki bütün orman yangınlarının arkasında MNG Holdingi aramak doğru değil. Hükümetin ormanlık vasfını yitirmiş alanlarda yapılaşmaya yol açan 2B orman arazisi planı gözü doymaz şirketler tarafından bir fırsat olarak kullanılıyor. Bu alanların bir çoğu bu nedenle bu şirketlerin otellerine, lüks konutlarına ve alışveriş merkezlerine kurban ediliyor. Aynı talan bir süre sonra İstanbul'un başına da gelebilir. Üçüncü köprü yerinin İstanbul'un kuzeyine yapılacak olacağını düşünürsek kentin kalan son ormanlık alanları sermaye tarafından hızla yok edilecektir.

Ormanın düşmanları

Türkiye'de ormanlar sadece yangınlarla yok edilmiyor. Hiçbir sınırlamaya tabi tutulmadan ölü açılan ve izin alan taş ve maden ocakları da ormanlık alanları imha ediyor. Örneğin Antalya'da son 11 yılda gerçekleşen 2350 yangında 22 bin hektar orman arazisi ok oldu. Oysa son 5 yılda 2223 maden şirketinin yok ettiği ormanlık alan ise 37 bin hektar olarak kayıtlara geçmiş vaziyette. Yani kısaca Türkiye'de ormanlık alanları doğal felaketler değil, sermayenin kar hırsı yok ediyor.

sosyalist işçi

Bizi düşman ilan edenler

30 Ağustos'ta eskileri gidip yenileri gelirken generaller gene atıp tuttu. İç düşmanlar ilan ettiler. Bu sene generaller, değişmez sabit düşman Kürt hareketinin yanı sıra tam da nasıl tarif edebileceklerini bilemedikleri yeni bir düşman tanımladı. Kelimelere değil de tarif edilenin içeriğine bakınca anlaşılıyor ki bu düşman Hrant Dink'in cenazesine katılan, darbelere karşı çıkan muazzam kalabalık.

Generallere göre "Ne mutlu Türküm demeyen" herkes düşman!

Generallerin konuşmaları ile Ergenekon davasının iddianamesi arasında ise büyük bir benzerlik var. Şaşırtıcı değil ama öğretici.

İlk ders şu: Ergenekon davasının arkasında durmak sosyalistler için vazgeçilmez ve önemli görev. Kimi sosyalistler ne derse desin, ne yapmazsa yapmasın (çünkü bir şey yaptıkları yok) devrimci sosyalistler bütün güçleri ve olanakları ile Ergenekon davasının arkasında duracaklar.

Ergenekon ile Susurluk, 12 Mart, 12 Eylül darbeleri arasındaki ilişki açık. Sadece bunlar bile Ergenekon'un arkasında durmanın gerekliliğini gösteriyor.

Sosyalist İşçi ve görüşlerini yansıttığı *Devrimci Sosyalist İşçi Partisi* hiç bir zaman lafta kalan tutumlar almaz. Sadece "Biz de elbette Ergenekon'a karşıyız" demez, kolları sıvar ve sokağa çıkar. Sadece AKP'ye karşıyız demez, sokağa çıkar.

Bugün de tutumumuz bu. Darbelere karşı, Ergenekon'a karşı, 12 Eylül'e karşı sokakta mücadeleyle devam. Kim ne derse desin!

Bugün AKP'ye karşı mücadelenin en önemli halkası ise kamu emekçilerinin mücadelesinden geçecek. AKP hükümeti memurlara iki simit parası zam yaptı. Kamu emekçileri bu zamanda ortaya çıkan anlayışa karşı uzun soluklu bir mücadele vermek zorunda.

Açık ki bu mücadelenin en önemli aracı KESK. Ancak KESK yıpranmış durumda. Üye kaybına uğruyor. Çok küçük bir işkolu olan kültür işkolu dışında KESK bütün iş kollarında gerilemiş durumda. En önemli işe eğitim işi kolu. Eğitim Türkiye'nin en büyük işkolu. Buradaki gelişme belirleyici olacaktır.

KESK'te çok açık ki radikal adımlar atmak gerekir. Sol keskinlerin "kızıl sendikacılık" çizgisi KESK'i sürekli olarak geriledi. Şimdi artık gerçekten sendikacılık yapmanın, çalışanların hakları için her günkü mücadeleyi öremenin zamanı geldi. Emek örgütlerinin en büyük birliğini kurmak gerekiyor. Emekçilerin hükümetten ve patronlardan haklarını paracak olan en geniş emek cephesidir. Oysa yıllardır KESK, DİSK, TMMOB ve TTB ile birlikte diğer emek örgütlerinden koparılmıştır.

KESK'de mutlaka geniş bir demokrasi uygulanmalıdır. Seçimlere bütün üyeler katılmalıdır. Bütün KESK üyeleri bütün düzeylerde yöneticilerini doğrudan oyla seçmelidir. Bu KESK'e yeni bir mücadele gücü katacaktır.

Gruplar arasında kurulan ve sayısız hesabın döndüğü ilkesiz birliklerin cirit attığı yapı, üyelerinin KESK'ten kopmasına neden olmaktadır.

İki simit parasına razı olmamak için mücadele her türlü boş lafın dışında, somut hedefler ile aşağıdan sürdürülebilir.

21 Haziran, İstanbul

26 Temmuz, Ankara

Darbelere karşı üçüncü adım

12 Eylül'de sokağa

12 Eylül 1980 ve onu izleyen dönem Türkiye için en kanlı, en baskıcı dönemlerden birisidir. Biri Genel Kurmay Başkanı, dördü Kuvvet Komutanı beş generalin gerçekleştirdiği askeri darbe binlerce insanı öldürüp, on binlerce insanı hapis-hanelere, toplama kamplarına doldururken tüm siyasal yapıyı da değiştirmek için adımlar attı ve bir ölçüde de başarılı oldu.

12 Eylül Türkiye'nin karşılaştığı ilk darbe değil, son darbe de olmadı. Ama bütün darbelerin içinde çok özel bir yeri var. Bugün, darbeden 28 yıl sonra Türkiye hala 12 Eylül darbesinin Anayasası ile yönetiliyor, 12 Eylül'den güç alan ku-rumların sürekli müdahalesi ile yaşıyor.

Ancak 12 Eylül kimi sosyalistlerin iddia ettiği gibi solun bugünkü gerilemiş durumunun tek sorumlusu değil.

12 Eylül darbesinin ağır saldırıları elbette ki solu derinden yaraladı. Çok sayıda unsurunu kaybetti ama asıl kayıp 12 Eylül darbesinden 9 yıl sonra, henüz darbenin etkileri toplumun üzerinden kalkmamışken Doğu Bloku'nun çöküşü, ardından da Sovyetler Birliği'nin dağılmasıdır.

Sol, asıl olarak bu çözülmeye yanıt veremediği için ağır kayıplara uğradı. Bir yandan hergün daha fazla teşhir olan Doğu Bloku ülkelerinin geçmişi ortadayken, eski SSCB'de milliyetçilik, despotizm ve hatta faşizm gelişirken bu ülkelerin 89' öncesindeki durumlarını hala "yaşayan

sosyalizm" olarak adlandırmaya çalışmak, hala sosyalizmin içinde tanımlanmaya ve durumları için mazeretler bulmaya çalışmak solun büyük yanlışlar gözünde yok olmasına neden oldu.

Soldan geriye kalan boşluğu ise politik İslam doldurdu. Sadece Türkiye'de değil bütün Orta Doğu'da.

Bütün bunlardan sonra bugün 12 Eylül'le hesaplaşmanın en kritik noktasındayız. Bu kuru kuruya, sadece 12 Eylül ile hesaplaşma olmaz. Bugünkü darbe tehdidi ile de aynı anda hesaplaşmadan 28 yıl sonra 12 Eylül'ün hesabı sorulamaz.

Devrimci sosyalistler sözü ile eylemi bir olan herkesle birlikte darbelere karşı 12 Eylül'de alanlarda olacaklar.

NATO, Karadeniz'den defol!

Rusya'nın Gürcistan'a müdahalesi üzerine NATO ülkeleri insani yardım malzemesi taşıma bahanesi ile Karadeniz'e savaş gemileri yolladı. İnsani yardım malzemesi taşıdığı iddia edilen gemiler geri dönmediler ve hala Karadeniz'deler.

Açık ki insani yardım büyük bir yalan. Asıl amaç NATO donanmasını Karadeniz'e sokmak. Üstelik ABD, İngiltere, Almanya, Fransa ve İtalya gibi NATO'nun büyükleri Karadeniz'e kıyası

bulanan NATO ülkelerini de yeterli bulmuyorlar.

Karadeniz'deki bu gelişmeye paralel olarak NATO Afganistan'da da zor durumda.

Afgan direnişçiler NATO güçlerini sürekli olarak sıkıştırıyorlar. Başkent Kabil direnişçiler tarafından çevrilmiş durumda. Üstelik şimdi Rusya'nın NATO'ya kafa tutması Afgan direnişçilerini de cesaretlendiriyor.

Benzer bir gelişme İran için de geçerli.

NATO'nun müdahale yeteneğinin sınırlı olduğunu ortaya çıkmış olması ABD'nin İran'a müdahalesini de giderek zorlaştırıyor. Kısacası en büyük emperyalist güçler zor durumda.

Devrimci sosyalistler önümüzdeki dönemde NATO'ya karşı mücadeleye ağırlık verecek.

İlk ve en önemli talep NATO donanmasının Karadeniz'den çıkması. İkinci talep ise NATO'nun kendisini dağıtması!

DSİP'e üye olun

0536 - 335 10 19

- Darbeye karşıysan,
- Kürt sorununda demokratik bir çözüm istiyorsan,
- Cinsiyetçiliğe ve homofobiye karşıysan
- Tuzla'da ve başka yerlerde iş cinayetlerine karşıysan
- Küresel ısınmaya, nükleer santrallara karşıysan

sosyalist işçi

Sosyalist işçi her hafta savaşta, darbelere, ırkçılığa ve milliyetçiliğe, yeni liberalizme, cinsiyetçiliğe ve homofobiye karşı devrimci, antikapitalist bir yayın yapıyor. Ona omuz verebilirsiniz. Abone olun, dağıtıcılarımız size her hafta gazetenizi iletirler ya da posta ile yollayalım. 5 sayı 10 YTL.

sosyalistisci@gmail.com - 0537 320 62 07

internet linkleri

barisarock.org
kureselbarisveadalet.org
kureseleylem.org
durde.org
mahalledenmeclise.org
hrantincinadaleticin.com
tuzladaolumlureson.blogspot.com
70milyonadim.org

Kamu emekçileri sefalet ücretine mahkum ediliyor

KESK nereye gidiyor?

Hükümetle kamu çalışanları arasında 15

Ağustos'tan bu yana süren toplu görüşmeler sonuçlandı. Hükümetin 2009'un ilk altı ayı için yüzde 4, ikinci altı ayı için yüzde 4,5'lük maaş artışı kararına Türk Kamu-Sen ve Memur-Sen imza attı. KESK, ise toplu sözleşme ve grev hakkı sağlanmadan hükümetle pazarlık masasına oturmanın bir anlamı olmadığını söyleyerek görüşmelerden baştan çekilmişti.

Toplu görüşmeler, kamu çalışanları yüz binlerce emekçinin düşük ücretle, sosyal hakları budanarak çalıştırılması gibi sorunlardan, işyerlerinin taleplerinden daha çok sendikalar savaşıyla geçti.

Görüşmelerden çekilen KESK'le, hükümetle görüşmeye devam eden Kamu-sen ve Memur-Sen birbirlerini sendika olmamakla suçladı. Bu tartışma üzerine İCFU'nun (Uluslararası Özgür Sendikalar Konfederasyonu) Memur-Sen ve Kamu-Sen'in üyelik başvurularını uluslararası sendikal kriterlere uygun olmadıkları için reddetme haberi geldi.

1980'lerin sonlarından öğretmenlerin Eğitim-Der'i, belediye çalışanlarının Bel-Der-Der'i kurmasından 2000'lerin ortasına dek bir buçuk milyon civarındaki kamu emekçisinin tek temsilcisi KESK'ti. O zaman da üye sayısı 200 binin üzerindeydi. Sayısız eyleme imza atıp, işçi hareketinin öncü müfrezesi

Toplu görüşmelerden çekilen KESK, Ankara Güvenpark'ta oturma eylemi yaptı.

olan KESK'in başlıca talebi kamu çalışanlarına grevli, toplu sözleşmeli, sendika hakkı tanımasıydı.

KESK'in mücadelesinin önünü kesmek için kamu kurumlarının MHP'li yöneticileri tarafından 1992'de kurulan ve uzun süre yerlerde sürünen T. Kamu-Sen bugün 350 binden fazla üyeye ve 7 işkolunda çoğunluğa sahip.

1995'te kurulan ve dindar yönü ağır basan Memur-Sen ise bugün 250 bin üyeye sahip ve üç işkolunda çoğunluğa.

KESK ise 231 bin üyeye dünya kadar yanına bile yaklaşmayanların gerisinde 3. sırada yer alıyor. Bir tek kültür ve sanat işkolunda KESK'e bağlı Kültür-Sanat-Sen çoğunluk ve yetki sahibi.

Diğer küçük sendikalarla birlikte 2008 itibarıyla 855

bin kamu emekçisi sendika üyesi ve KESK sadece dörtte birinin tercih ettiği sendika durumunda.

KESK'in yıllardır 30 kişilik basın açıklamalarıyla süren keskinliği sürdükçe, yıllardır delegelelik sistemine dayalı olarak KESK yönetimini aralarında paylaşan politik gruplar konfederasyonu kamu çalışanlarının çoğunluğundan koparıldığı bu tablonun değişmesi için bir neden

yok.

KESK, T. Kamu-Sen'i ve Memur-Sen'i sendika olmamakla suçlamak yeri ne kendisinin gerçek bir sendika olduğunu kanıtlamalı. İşyeri örgütlerine sahip olmalı, tabanın sesini yükseltmeli. Yönetim kurulları grup ittifakları ve pazarlıkları ile değil tüm üyeler tarafından seçilmeli. KESK aktivistleri KESK'in geleceğini tartışmak zorunda.

Yeni bir çizgi mi?

KESK'in toplu görüşmeleri boykot etmesi doğru mu? Boykotun ardından 'grevli toplu sözleşme' talebiyle tüm sendikal süreçten ayrılıp yeni bir çizgi mi izlemeli? Kamu emekçileri hareketi sendikalarını açık tutmak ve devlete tanınır hale getirmek için yıllarca mücadele etti. Bunu bir ölçüde de başardı. Hükümet birinci sendika olmasa da KESK'i tanıyor. Hükümet yeni sendikal yasalarda grev ve toplu sözleşme hakkını tanımayı düşünürken boykotçu yeni bir çizgi kazanımları çöpe atmak ve devre dışı kalmak demek olacaktır.

durumlarda geçici önlem olarak grev ücretini karşılmasını gibi taleplerinin yanı sıra eşit işe eşit ücret istedikler.

TOBB'da kadınların oda ve borsa yönetimlerinde yer alması için pozitif ayrımcılık gerektiğini söyleyen Kadın ve Aile Bakanı Nimet Çubukçu, KESK'li kadınların görüşme taleplerini ise reddediyor.

üzere yapıldığı, sonunda da ceza alan tersanelerin yine birkaç gün sonra faaliyetlerine devam ettiği' belirtti.

Desa direnişi sürüyor

Türkiye Deri-İş Sendikası DEMİS'da sendikal örgütlenmeye başlamıştı. Ancak Nisan ayı itibarı ile Desa Düzce fabrikasından sendikali olan işçiler işten çıkarılmaya başlandı ve Mayıs ayına kadar 40'tan fazla işçi işten çıkarılmıştı. Bitmek bilmeyen mesailere zorlanan, tuvalete bile gönderilmeden çalıştırılan işçiler sendikali olarak işe geri donebilmek için 120 gündür fabrika önünde direnişlerini sürdürüyor.

sadece yerleri değişecek.

Yalova, Körfez, Zonguldak, Adana, Cide gibi bir çok yerlerde ölümler yaşanıyor, sendikalardan ve işçilerden yükselen talepler dikkate alınmadıkça gerçekçi bir çözüm bulunmak mümkün olmayacak.

Göstermelik tersane kapatmalar çözüm değil

GİSBİR Başkanı Bayrak'ın sahibi olduğu Çeksan tersanesinin yapılan incelemeler sonunda 20 günlük kapatma cezasına karşı Limter İş'ten açığa geldi. Limter İş 'Aynı kuralsızlıkların diğer tersanelerde devam ettiği, kapatma cezalarının göz boyamak

KESK'li kadınlar 24 saat kreş istiyor

KESK'li kadınlar kreş hizmeti, her alanda eşitlik, 8 Mart'ta ücretli izin, İLO sözleşmelerinin onaylanmasını istedi; "cinsel tacize hayır" dedi. KESK'li kadınlar, 27 Ağustos'ta Ankara'da Yüksel Caddesi'ne kadar yürüyerek hükümetten taleplerini dile getirdi.

AKP'nin çalışma alanında ki son yeni liberal saldırılarında biri olan "istihdam paketi"yle, emzirme ünitesinin ve kreşlerin kapatıldığını, bunun da zaten çocuklarına bakabilmek için isten ayrılacak zannedilen kadın çalışanları annelik ile çalış-

Bir tersane işçisi de Kocaeli'nde öldü

Kocaeli Körfez'de bulunan Marmara tersanesinde yaşanan iş kazasında bir işçi daha öldü. TİB Der "İşçiler sadece Tuzla'da ölmüyor, tersanelerin taşınması çözüm olmaz" diyerek hükümetin politikalarının çözümünden uzak olduğunu belirtti.

Tersanelerdeki kuralsız çalışma, dizi-ginsiz sömürü, kayıt dışı çalıştırma, işçi sağlığı ve iş güvenliğine kaynak aktarmama uygulamaları işçi ölümlerinin ana sebepleri. Bakanlıklar ise uydurma ve geçici çözümleri ile bu sorunların üzerine kapatmaya çalışıyor. Hükümetin çözümü ile ölümlerin

GÖRÜŞ

Ordu, din ve bölünme

Türkiye'de 1996 yılında çok hızlı bir gelişme yaşandı. Necmettin Erbakan başbakan oldu. Hayırlı dememin ne Erbakan ve temsil ettiği siyasi akımla, ne de hükümetinin yaptıklarıyla ilgisi var. Ama Erbakan'ın başbakanlığı Türk solu açısından, Türkiye'de sosyalizmin tarihi açısından olağanüstü yararlı bir dönem başlattı.

O güne dek Türk solu, nüfusunun yüzde 99'u Müslüman olan bir ülkede Müslümanlığı hesaba katmadan siyaset yapma lüksüne sahipti. Solun Kemalist devlete borçlu olduğu bu lüks, Refah Partisi'nin geniş kitlelerin taleplerini ve muhalefeti ni şu veya bu ölçüde Müslüman bir çerçevede ifade edebilmesiyle birlikte sona erdi. Artık, dindar insanlar yokmuş gibi siyaset yapmak mümkün olmayacaktı, hâlâ değil ve büyük olasılıkla daha çok uzun bir süre mümkün olmayacak.

Artık solun önünde o güne kadar hiç olmamış bir seçenek vardı: Ya dinin hem muhafazakar hem muhalif olabilme özelliğini anlayacak, Müslümanlığın Ortadoğu merkezli olması nedeniyle anti-emperyalist ve Kemalizm karşısındaki konumu nedeniyle devlet karşıtı olma özelliklerini kavrayacak, ya da "her din her yerde ve her zaman gerici, bizi ilgilendirmez, dindar insanlar mürtecidir, işimiz olmaz" diyecekti. İkincisini yaptığı durumda, potansiyel olarak, Ortadoğu'da emperyalizmin, Türkiye'de resmi ideolojinin ve devletin yanında saf tutma durumuna düşecekti; daha az kötü bir olasılıkla da kendini kitlelerden tecrit edecek, siyasetin dışında kalacaktı. İkincisini yaptı.

Erbakan hükümeti Türk solunun önüne İslam sorununu koymakla kalmadı. Hükümetin birinci yılında 28 Şubat muhtırasının verilmesiyle birlikte bir sorun daha çıktı ortaya. Tarih sahnesine gerçek anlamda 1960'lı yıllarda çıkmış olan sol ilk kez kendisine saldırmayan bir askeri darbe ile karşı karşıya kalıyordu. Dahası, darbenin devirdiği koalisyon hükümetinin iki ortağından biri İslamcı bir partiydi. Hem sol ile uğraşmayan, hem de "gerici" bir hükümeti deviren bir darbe! Sol ne diyecekti?

Yine o güne kadar hiç olmamış bir seçenek vardı önünde: Ya ordunun demokratik süreçlere müdahale etme hakkı, ya seçilmiş hükümetlerin hükümet etme hakkı savunulacak, ya da tarafsız kalınacaktı. Tarafsız kalındı.

Erbakan hükümetini deviren 'post-modern' darbenin üzerinden geçen 11 yılda İslam ve asker sorunları gündemden düşmedi. Bu iki sorun solun önüne, özellikle AKP döneminde, tekrar tekrar geldi, ve sol tekrar tekrar aynı tepkileri gösterdi.

Sapla saman ayrılmaya başladı, yıllardır iç içe yaşayan Kemalist milliyetçilik ile sosyalistlik birbirinden ayrıldı.

Ordu ile dinin karşı karşıya geldiği tüm can alıcı dönemlerde solun bütün büyükçe örgütleri Stalinist, Kemalist ve milliyetçi olduklarını, Marksist olmadıklarını kuşkuyla mahal bırakmayacak şekilde kanıtladı. Eskiden beri böyleydiler elbet, ama eskiden "böyleler mi, değil mi?" diye tartışılabilirdi. İslami gelenekten gelen AKP ile ordunun karşı karşıya gelmesiyle, tartışma sonlandı. Her şey göz kamaştırıcı bir şekilde berraklaşta.

Yıllarca süren tartışmaların, binlerce teorik yazının başaramayacağı bu netliği, bizzat olaylar ve gelişmeler başardı. Bu gelişmeler karşısında yanlış tarafta kalanların sosyalizm lafi etmeleri, toplumda söz sahibi olmaları, taraftar kazanmaları, kitlelere nüfuz edebilmeleri artık mümkün değil. Türkiye'de Stalinist ve Kemalist olmayan yeni bir solun ortaya çıkması için ise, ilk kez, koşullar alabildiğince uygun.

Obama'nın "arka bahçe" siyasetinin Bush'ununkinden pek farkı yok

Mike Gonzales

Demokratların ABD Başkan Adayı Barack Obama geçen ay Miami'de Bush'un da pek sevdiği bir kuruma, sağcı Küba Amerika Vakfına hitap etti. Obama Küba'ya uygulanan ambargoyu sürdürmeye söz verdiği gibi Latin Amerika'daki yeni sola karşı yumuşak davranmayacağını ve geçen yıl Bush'un başlattığı Orta Amerika polis ve askeri güçlerine "uyuşturucuyla yeni savaş" için yardım etme planını desteklediğini açıkladı.

Kolombiya ABD'nin Latin Amerika'daki sıçrama tahtası; Venezüella, Ekvator, Orta Amerika ve Brezilya ile sınırları olan son derece askeri bir devlet. Devlet başkanı Alvaro Uribe uzun süredir uyuşturucu tacirleriyle el altından işbirliği yapıyor ve muhaliflerin sistematik olarak bastırılması ve öldürülmesi siyasetiyle tanınıyor.

Obama da diğerleri gibi Irak'taki savaşın kaynakları yutmakla kalmayıp ABD'nin kendi arka bahçesini ihmal etmesine neden olduğundan şikâyet etti.

Geçen yıl Latin Amerika devletlerinin çoğu kıtayı küresel politikalarla bağlayacak Latin Amerika Serbest Ticaret Bölgesi'ni reddetti. ABD sağcı "Latin Amerika'yı kaybettik" diye çılgın atmaya başladıktan kısa süre sonra yeni strateji ortaya çıktı.

En genelde Latin Amerika bölünmüş halde. Bir tarafta Şili, Arjantin ve Brezilya gibi sosyal reformları neoliberal politikalarla birlikte yürütmeye çalışanlar var. Diğer yanda Venezuela, Bolivya ve Ekvator gibi daha radikal var.

"Reformist" bloğun en güçlü üyesi Brezilya ABD'yle çalışmaktan memnun. Brezilya askerleri Haiti'de ABD destekli hükümeti kitle hareketlerine karşı destekliyor. Başkan Lula'nın alternatif yakut olarak bioetanol sektörüyle yakın bağları altı yıl önce kendisini destekleyen Topraksız Köylüler Hareketiyle karşı karşıya gelmesine neden oldu. Bir zamanların radikal işçi önderi Lula bölgede hegemonya kazanmak için uluslararası sermaye ile birlikte çalışıyor.

Diğer yanda Venezüella, Bolivya ve Ekvator "uyuşturucuyla savaş" perdesi altına saklanan bir saldırıya karşı karşıya. ABD Bolivya'daki zengin eyaletlerin özerklik talebini aktif olarak destekliyor. Amacı Morales'in devletleştirdiği gaz ve petrol kaynaklarına tekrar erişmek.

Kolombiya askerleri birkaç ay önce Ekvator sınırından geçerek Kolombiya Devrimci Silahlı Güçleri-Farc'ın ikinci komutanını öldürdüler. Farc'ın narkoterörist olduğu bahane edildi. Ancak Kolombiya devlet başkanı Uribe, Farc'ı Venezüella'nın finanse ettiği iddia ediyor. Açık ki bu iddia sınırlı geçip imparatorluğun düşmanlarına saldırmak için bir bahane.

Latin Amerika'da "uyuşturucuyla savaş" politikası Venezüella ve radikal mütteliklerini tecrit etmeye dönük. Altta yatan konulardan biri de her zaman olduğu gibi petrol. Venezüella'nın petrol rezervleri özellikle de Bolivya ve Ekvatorla birlikte hareket ettiği dünya ekonomisinde önemli bir güç oluşturuyor. Görünüşe bakılırsa ABD'nin başını çektiği Venezüella'yı tecrit etme, Ekvator'a saldırma ve Bolivya'yı parçalama hedeflerini Obama da paylaşıyor.

Bolivya'da zenginlerle yoksulların iktidar mücadelesi devam ediyor

Evo Morales Ağustos başındaki referandumda oyların yüzde altmış üçünden fazlasını alarak özerklik isteyen muhalif eyalet valilerine karşı konumunu güçlendirdi. Öte yandan Morales'e muhalif altı eyalet temsilcisinden dördü de koltuklarını korurken, ikisi seçmen tarafından geri çağırıldı. Ülkenin üçüncü büyük eyaleti olan ve 2000 yılından itibaren özelleştirilmesine karşı yaşanan efsanevi kitle mücadeleleriyle tanınan Cochabamba'nın Morales karşıtı valisi Manfred Reyes halkoyunu kaybetmesine rağmen koltuğunu bırakmayacağı ve direneceğini ilan etti. Reyes Bolivya'nın eski askeri diktatörlük döneminde karanlık bir geçmişe sahip neoliberal bir siyasetçi.

Adaletsizlik

Bolivya'da ülke nüfusunu yüzde altmış beşini yerliler oluşturuyor. Bunlar And dağlarından batıya uzanan çorak bölgede yoğunlaşmışken "Yarım Ay" denen doğu ve güneydoğudaki eyaletlerde, çoğu Avrupalı sömürgecilerin soyundan gelen beyazlar ve "criol"lerden oluşan zengin azınlık hem tarıma elverişli toprakların büyük kısmını hem de ülkenin doğal gaz ve petrol yataklarını elinde tutuyor. Bu seçkinler Bolivya'da iki yüzyıldır iktidarda olanları temsil ediyor. Morales ülkenin yerli nüfustan gelen ilk devlet başkanı.

Neoliberalizme karşı mücadele

1990'ların başından itibaren neoliberalizme karşı süren kitle mücadeleleri 2005'te Morales'i iktidara getirdi. Kitle hareketi Cochabamba'da direnişinden sonra gaz ve petrol gelirlerinin halka geri döndürülmesi için mücadele etti. Bu iki kaynağın devletleştirilmesi Morales'in temel politikaları.

Ülkenin gaz ve petrol rezervleri nüfusun üçte ikisinin içinde yaşadığı sefaleti ortadan kaldıramaz. Morales bu serveti devlet kontrolüne almak ve yerli toplumların da temsil edilmiş peyeni bir devlet kurmayı vaat ediyor.

Reformlar

Morales gaz ve petrol

1990'ların başından itibaren yeni-liberalizme karşı süren kitle mücadeleleri 2005'te Morales'i iktidara getirdi. Kitle hareketi Cochabamba'da direnişinden sonra gaz ve petrol gelirlerinin halka geri döndürülmesi için mücadele etti. Bu iki kaynağın devletleştirilmesi Morales'in temel politikaları.

gelirlerinin bir kısmına bütün Bolivyalıların kapsayan bir emeklilik fonu için vergi koydu. Ayrıca yerli çoğunluğa atalarına ait olan toprakları geri alma hakkı veren bir yasa gündeme getirdi.

Mayıs ayında gaz ve petrol yataklarını işleten büyük enerji şirketi İspanyol Andina'nın çoğunluk hisseleri kamu tarafından satın alındı. Ardından BP ve Pan American Enerji şirketlerinden Chao satın alındı. Son olarak Haziran ayında ABD şirketi Ashmore ve Dutch Shell'in, ana gaz boru hattını işleten Transredes şirketindeki çoğunluk hisseleri kamulaştırıldı.

Özerklik Talebi

Morales seçilmesinin ardından yerlilerin haklarını ve devletin doğal kaynaklar üzerindeki kontrolünü sağlayacak yeni bir anayasa için kurucu bir meclis topladı. Kurucu meclis iki yıla yakın zamanda tek bir karar bile alamadığı gibi bir mücadele alanına dönüştü. Zengin azınlık meclisi felç etme yolunu tuttu. 2006 sonunda meclisi boykot ederek bölgesel özerklik talep etmeye başladılar. Ardından Santa Cruz'da çeteler Morales yanlılarına saldırıya başladı. Aralık 2007'de Morales yanlı vekiller yerli haklarını ve doğal kaynaklar üzerindeki devlet kontrolünü kabul eden yeni bir anayasayı kabul ettiler. Santa Cruz ve diğer eyaletler de yerli haklarını kabul etmeyen, bölgesel kaynaklar üzerinde kendi kontrolleri ve ulusal ve uluslararası sermaye ile iş yapma hakkını bölgeye veren kendi anayasalarını ilan ettiler. Ülkenin en büyük ve zengin eyaleti Santa Cruz Mayıs ayında bir referandumla özerkliğini ilan etti. Morales'in asker gönderme tehdidine karşılık kendi silahlı gücünü kuracağını açıkladı. Morales hükümeti engellenilirse zengin azınlık ve küresel sermaye gaz ve petrolü rahatça işletebilecek. İrkçi söylemlerle yürütülen özerklik kampa-

nyasının arkasında küresel sermayenin çıkarları gizleniyor.

ABD'nin Bolivya büyükelçisinin de Yugoslavya'nın parçalanış sürecini denetleyen kişi olması tesadüf olmasa gerek.

Kilidi açacak güç

Bolivya ve Venezüella'daki kitle hareketleri ve radikal hükümetler alternatif bir iktidarın köşe taşlarını oluşturduklar ve kapitalistlerin durdurulmaya çalıştığı da işte bu alternatif iktidar.

Bu mücadele sadece Morales hükümetinin değil Bolivyalı yoksulların kaderi hakkında. Zengin azınlığın özelleştirilmiş enerji kaynakları üzerindeki ekonomik gücünü koruması ve politik direniş reformları sektöre uğrattırıyor. Morales'i iktidara getiren kitle hareketleri sosyal adalet ve demokrasi mücadelesine devam etmek, kapitalistlerin ekonomik ve siyasi iktidarına meydan okumak zorunda. Bu kilidi açacak güç onlar.

Kafkaslar'da ABD-Rusya çatışması:

Emperyalizmin "düzensiz" yeni dünya düzeni

Son bir ayda Kafkasya'yı alt üst eden, bütün dünyanın gözlerini Kafkasya'nın üzerine diken olaylar yavaş yavaş durulmaya ve yerini olayın gerçek kahramanlarının, yani Rusya, NATO, AB ve ABD arasındaki karşılıklı tehditlere ve söz düellolarına bıraktı. Peki Gürcistan denilen küçük ülkenin Güney Osetya denilen küçük bir toprak parçasına girmesiyle başlayan bu süreci nasıl değerlendirmek, dünyadaki hegemonya mücadelesi içinde nereye ötrütmek gerekiyor?

Dünya, 1945'den 1989'a, Doğu Bloku rejimlerinin ve Sovyetler Birliği'nin çökmesine kadar devam eden ve Soğuk Savaş dönemi denilen iki kutuplu bir süreci yaşadı. Bu dönemde, Soğuk Savaş sonrasının dünyasını şekillendiren iki gelişme yaşandı.

Birincisi, Rusya ve Doğu Avrupa'daki devlet kapitalisti rejimler (yani, devletin, Batı'daki özel şirketlerle ve devletle aynı rolü oynadığı rejimler), Soğuk Savaş'ın başlarında, ekonomik olarak Batı'lı devletleri geçmiş olmalarına rağmen, 1950 ve 1960'larda kapitalizmin yaşadığı yükselme dönemi ile birlikte, giderek büyüyen dünya pazarında-

ki yerlerini ve önemlerini kaybetti. ABD ve müttefikleri, askeri ve ekonomik olarak Soğuk Savaş'ı kazandı.

İkinci gelişme ise şu oldu; ABD açısından bu kazancın bir bedeli vardı. ABD'nin silah harcamaları bir yandan Batı'daki pazarın, 1930'lardakine benzer bir durgunluk

"Rusya artık bir süper güç olmaya-bilir, fakat hala bölgesel bir güç. Ekonomisi 1990'larda olduğundan çok daha iyi durumda. Rusya ayrıca askeri kapasitesi oldukça gelişkin olan nükleer bir güç olma özelliğini koruyor."

dönemi yaşamasını engellerken, diğer yandan, silahlanmaya daha az para harcadıkları için dünya pazarının büyümesinden daha çok yararlanma olanağı bulan diğer Batılı devletlerin, özellikle Almanya ve Japonya'nın ekonomik açıdan büyümelerini sağladı.

Yeni emperyalizm
Soğuk Savaş sonrası

dönemde, ABD askeri olarak dünyadaki en büyük güç olma özelliğini korumaya devam etti.

Şu anda ABD'nin silahlanma harcaması hala kendisinden sonra gelen on devletin toplam silahlanma harcamasından daha fazla.

Fakat, ABD, dünyadaki en büyük ekonomi olmaya devam etmesine rağmen, dünya hegemonyası açısından, İkinci Dünya Savaşı'nın sonunda bulunduğu noktada.

O zaman, ABD'nin üretimi dünya üretiminin yüzde ellisiydi, şimdi ise bu rakam yaklaşık yüzde 20.

Dolayısıyla, ABD, görece ekonomik zayıflığını telafi etmek için rakipsiz askeri üstünlüğünü, yani havuç yerine sopayı kullanıyor. 1989'dan beri yaşanan çeşitli savaşların altında yatan yukarıdaki cümlede özetlenen bu ölümcül savaş doktrindir.

ABD, özellikle petrol kaynaklarını kontrol altında tutarak ekonomisini korurken ve bu arada rakiplerine göz dağı verirken, diğer yandan da müttefiklerini kendi arkasında hizaya sokuyor.

Fakat her şey ABD'nin planladığı gibi gitmiyor. Artık iki kutuplu değil, çok kutuplu bir dünyada yaşıyoruz.

Bugüne kadar, Soğuk Savaş sonrasında yaşanan bütün savaşlar büyük güçlerle Irak, Sırbistan ve Afganistan gibi daha küçük devletler arasında olmuştur.

Irak, Sırbistan ve Afganistan, ABD gibi büyük bir köpekbalığı ile karşılaşıldıklarında, küçük balıklardır. Fakat bu savaşların bile ABD için kazanılması oldukça zor olan savaşlar olduğu kanıtlandı ve ABD ile müttefikleri arasında bölünmeler yaşandı.

Kafkasya

Gürcistan'daki savaşın en önemli özelliği, emperyalizmin, büyük güçler arasında çatışma yaratacak aşamaya gelmiş olduğunu göstermesidir.

Soğuk Savaş'tan sonra, ABD, NATO'yu doğu ülkelerini kapsayacak şekilde genişletme çabası içine girdi, böylece, Estonya, Lityvanya ve Letonya gibi Baltık Devletleri ve Polonya, Bulgaristan, Romanya, Macaristan ve Çek ve Slovak Cumhuriyetleri ile işbirliği yaparak önceden

Rusya'nın kontrolü altında olan topraklar üzerindeki kontrolünü ve Rusya

"ABD, özellikle petrol kaynaklarını kontrol altında tutarak ekonomisini korurken ve bu arada rakiplerine göz dağı verirken, diğer yandan da müttefiklerini kendi arkasında hizaya sokuyor."

üzerindeki baskını artırabilecekti.

ABD, bu çabaya ek olarak, ayrıca, Özbekistan, Tacikistan, Kırgızistan ve Türkmenistan gibi Orta Asya'daki eski Sovyet ülkelerinde askeri üsler kurdu.

NATO'nun bu şekilde genişlemesinin, Gürcistan ve Ukrayna'nın da alınmasıyla tamamlanması düşünülmüyordu, fakat Fransa ve Almanya'nın itirazları bu ülkelerin NATO'ya girişlerini geciktirdi.

Eğer Gürcistan, ABD'nin istediği gibi NATO'ya katılmış olsaydı, anlaşma gereği, Rusya Gürcistan'ın Güney Osetya'daki askeri macerasına karşılık verdiğinde, Gürcistan'ı savunmak zorunda kalacaklardı.

Rusya artık bir süper güç olmayabilir, fakat hala bölgesel bir güç. Ekonomisi 1990'larda olduğundan çok daha iyi durumda. Rusya ayrıca askeri kapasitesi oldukça gelişkin olan nükleer bir güç olma özelliğini koruyor.

Rusya'nın meydan okuması, Latin Amerika'dan Çin'e İran'a kadar herkes tarafından dikkatle izleniyor.

Gürcistan savaşı, Rusya'ya, kendisi, kendi çevresindeki ülkelere yeniden gösterme cesareti verdi.

Ayrıca diğer devletleri, küresel hayduta karşı çıkabilecekleri konusunda umutlandırdı.

Soğuk Savaş'ın sona ermesiyle yeni emperyalizm dönemi başlamış oldu ve bu dönem eskisinden çok daha tehlikeli.

Küresel savaş karşıtı hareketi yeni bir mücadele dönemi bekliyor.

ABD ve Rusya:

Bir süpergücün sınırları

Boris Kagarlitsky

Uluslararası anlamda bu savaş ABD için, en azından Orta Avrupa ve Kafkaslarda büyük bir darbe anlamına geliyor, çünkü bu süpergücün etki ve kontrolünün sınırlarını gösteriyor. Bir süper gücün de, Gürcistan gibi, kanatları altındaki devleti koruyamadığı durumlar vardır.

Fakat bu, Rusya'daki sol açısından zor bir durum, çünkü tutulacak bir taraf yok aslında. Bir yandan Rusya'nın büyük bölümü Mikheil Saakashvili'nin Gürcistan'ın kurbanı gibi sunulmasına karşı. Bunun tek nedeni Gürcistan'ın Güney Osetya'yı işgal etmiş olması değil, aynı zamanda George Bush'un bölgedeki en yakın mütefiki olması.

Diğer yandan Rusya'nın "saldıran" ülkeyi cezalandıran bir barış gücü olduğunu düşünmek de

mümkün değil. Her şeyden önce Rusya'nın Kafkasya üzerinde kendi emperyalist emelleri var. Ayrıca, yine otoriter ve çürümüş bir rejimle yönetilen Güney Osetya'dan yana tutum almak da mümkün değil. Güney Osetya, Rusya'ya sahte votka sokan ülkelerin başında geliyor

ve her yıl bu nedenle yüzlerce insanın ölmesine neden oluyor.

Dolayısıyla, bu her açıdan adaletsiz bir savaştır. Biz, her iki tarafta acıyı en çok çeken, en büyük bedeli öden kesim olan halktan yanayız. Bence bu savaşın sonuçları Gürcistan açısından çok kötü olacak. Rusya ise, bu

savaşın sonucunda, hem yurt içinde hem de yurt dışında daha da güçlendi.

Bu savaş Rus toplumunda büyük bir tartışma yaratmayacaktır, çünkü güç dengeleri düşünüldüğünde zaten kimse Rusya'nın bu savaşta kaybedeceğine inanmıyordu. Bu savaşın tek olumlu tarafı Rusya'nın Dünya Ticaret Örgütü'ne katılmasının engellenmesi olacaktır.

Bu savaşın dünyada büyük bir ekonomik krizin yaşandığı dönemde gerçekleştiğini unutmamak gerekir. Kafkasya'daki savaş, ABD'nin emperyalist ilerleme stratejisinin krize girmesi anlamına geliyor. "Teröre karşı savaş" politikası ölüyor ve bu her geçen gün daha görünür hale geliyor.

Boris Kagarlitsky, Rus sosyalisti ve aktivistidir ve aynı zamanda Moskova'daki Küreselleşme Çalışmaları Enstitüsü'nün yöneticisidir.

Asıl kaybeden George Bush

Rus ordusu, Gürcistan Cumhurbaşkanı Mikheil Saakashvili'nin George Bush'un desteği ile kurduğu askeri yapıyı yıktı. Ruslar şimdi, oradaki hakimiyetlerini garanti altına alarak Gürcistan'dan çekilmeye başladılar.

Kafkasya'da kaybeden Saakashvili, fakat dünyada kaybeden George Bush. Bush yönetimi, dünyadaki politika uzmanlarından, Rusya'ya yönelik politikası yüzünden büyük eleştiriyi aldı. Bu politika, Soğuk Savaş'ın sona ermesinin ardından, NATO'yu Rusya'ya sınırlayan ülkeleri kapsayacak şekilde genişleterek Rusya'nın zayıflığından faydalanmayı amaçlıyordu.

Geçen hafta New York Times, ABD'nin Rusya'ya karşı büyük çabaları James Collins'den şöyle bir alıntı yaptı: "Muhtemelen, Rusya'nın çıkarlarını var ve onları sonuna kadar savunacağız" derken ne kadar ciddi olduklarını anlayamadık".

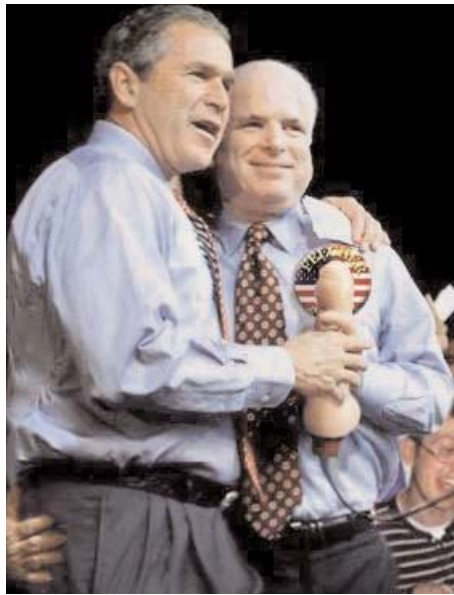
Dolayısıyla, Gürcistan krizi, Bush çetesinin ne kadar yetersiz olduğunu bir kez daha ortaya çıkardı. Fakat daha da önemlisi, ABD'nin gücünün sınırlarını gösterdi. Sorun sadece Pentagon'un Irak ve

Afganistan'da Gürcistan'a müdahale edemeyecek kadar çakılıp kalmış olması değil.

ABD'nin Gürcistan'a gönderilecek kadar askeri olsaydı bile, oraya asker göndermek Rusya ile daha büyük bir savaş başlatılacak kadar aptal değiller.

ABD'nin Rusya'ya karşı alacağı söyletiği önlemler - Rusya'yı G8'den atmak, Rusya'nın Dünya Ticaret Örgütü'ne girmesini önlemek - oldukça sembolik. Ayrıca bu önlemler, Çin, Hindistan gibi büyük güçlere, bu örgütlerin, uluslararası kurumlar değil, Batı egemenliğinin oyuncakları olduğunu göstermeleri açısından da uygun değil.

Üstelik, ABD'nin Rusya'ya ihtiyacı var. Carnegie Moskova Merkezi'nden Masha Lipman, "ABD'nin Rusya'ya, Rusya'nın ABD'ye olduğundan daha çok ihtiyacı var" dedi ve ABD'nin Rusya'nın Afganistan'daki savaşı desteklemesine, İran ve Kuzey Kore'yi nükleer programlarından vazgeçirme konusunda yardımcı olmasına ihtiyacı

olduğunu ekledi.

Ayrıca, Avrupa Birliği de enerji kaynakları açısından giderek Rusya'ya bağımlı hale geliyor. Fakat Rusya'nın en zayıf olduğu nokta ekonomisi. Rusya'nın hisse senedi piyasası geçtiğimiz birkaç ayda yüzde 25 değer kaybetti. Gürcistan'daki savaşın patladığı hafta, Rusya'nın döviz rezervi

16.4 milyar dolar azaldı.

Fakat aynı zamanda Rusya'nın rezervleri, petrol ve doğal gazın fiyatının yükselmesiyle arttı ve 581 milyar dolara yükseldi (dünyada üçüncü). Rusya'nın kendine güveni ve kaynakları, enerji patlamasıyla daha da güçleniyor. Ve şu anda Rusya'nın eli daha güçlü gibi görünüyor.

Gürcistan ve emperyalist itişme

Doğan TARKAN

Gürcistan Devlet Başkanı Saakashvili'nin aniden Güney Osetya'nın başkentine saldırması ve ardından 7 gün süren kanlı savaş, emperyalistler arası çelişkilerin ne kadar büyük bir hızla turmanabileceğini gösteriyor.

Saakashvili tam bir kumar oynadı. Türkiye ve ABD'nin eğittiği küçük askeri gücü ile kazanabileceğini sandı, ama yanlış. Rusya çok hızla müdahale ederek sadece Gürcistan'dan ayrılmak isteyen iki bölgeyi değil, Gürcistan'ın da bazı bölgelerini işgal etti. Gürcistan'ın askeri alt yapısını dağıttı ve bu ülkenin savaşma yeteneğini büyük ölçüde felç etti.

Rusya ardından Güney Osetya ve Abhazy'a'nın bağımsızlığını tanıdı.

Buraya kadar bu yedi günlük savaşın galipleri ve mağlupları çok açıkça belliydi. Saakashvili, George Bush ve NATO savaşını yenilen, kaybeden tarafıydı. Gürcistan iki özerk bölgesini kaybederken, ordusundan da oldu. NATO ve ABD ise garesizliklerini gösterdiler.

Rusya ise ilk adımda istediklerini alarak savaşın galiydi. Ne var ki NATO gemilerinin Karadeniz'e girdiği günlerde toplanan Şanghay İşbirliği Anlaşması ülkeleri dahi Rusya'nın tanıdığı Güney Osetya ve Abhazy'a'nın tanınmasını onaylamadı.

Sorun açık, dünyanın dört bir yanında Güney Osetya ve Abhazya durumunda olan toprak parçaları var ve Çin, Hindistan ve diğerleri kendi başlarına da benzer sorunlar gelebileceğini düşünerek Rusya'ya desteklediklerini, ama iki küçük halkın bağımsızlığını desteklediklerini belirtti.

Bu noktadan itibaren savaşın galibi ve mağlubu tam belli değil. Bu durum uzun süre böyle devam edemez. Taraflardan birisi kısa zaman içinde hamle yapmak zorunda. Bu hamle hem çok tehlikeli olabilir, hem de çok kanlı.

Sovyetler Birliği'nin dağılması ve Doğu Bloku'nun çökmesinden sonra diğer Doğu Bloku ülkeleri ile birlikte ekonomik olarak büyük bir sarsıntı yaşayan Rusya Avrupa'ya doğal gaz ve petrol satmaya başladığından beri ekonomik olarak toparlanmaya başladı.

NATO, Rusya'yı ekonomik ambargo ile tehdit ederken Rusya'da Avrupa'yı doğal gaz ve petrolü kesmekle tehdit ediyor. Ne var ki Rusya'nın tehdidi Avrupalılar için çok etkili değil.

Öte yandan özellikle Şanghay İşbirliği Anlaşması ülkelerinin toparlanmasından itibaren yabancılara Rusya'dan kaçmaya başladı. Savaşın başlamasından bu yana 16.4 milyar dolar Rusya dışına giderken, Moskova borsası da dörtte bir oranında değer kaybederek yüzde 25 düştü.

Bu tür gelişmeler karşısında Rusya şimdilik elindeki muazzam döviz rezervine güveniyor. 581 milyar dolarlık döviz rezervi ile Rusya dünyanın üçüncü büyük rezervine sahip.

ABD, Rusya'yı G8'den (dünyanın en güçlü 8 ülkesinin oluşturduğu birlik) ve DTÖ'den çıkartmakla da tehdit ediyor. Ne var ki artık her iki örgütün de eskiden olduğu gibi bir önemi yok ve bu nedenle Putin kolaylıkla "çok önemli değil" diyebilir.

Şimdi ABD-AB karşısında toparlanan ekonomisi ve SSCB'den kalan nükleer silah stokları ile Rusya yeniden dünya sahnesine çıkmaya çalışıyor.

Ya Gürcüler, Abhazlar ve Osetler

Ulus-devlet kapitalizm sonrasında ortaya çıkmış bir kavram ve esas olarak kapitalist rekabetin bir ürünü. Kapitalist şirketler rekabet için pazarlarını korumaya çalışıyorlar. Bunun bir yolu büyük şirketler arasında kurulan karteller ve tekeller diğeri ise askeri müdahalelerle yeni pazarların büyükkapitalist-emperyalist güçlere açılması. Savaşların asıl nedeni bu.

Emperyalistler bazen de ekonomik önemi olmayan toprakları için savaşta tutuşuyor. Bunlar stratejik topraklar için yapılan savaşlar. Hegemonya için, dünya veya bölge egemenliği için girilen savaşlar. Kafkaslardaki savaş böylesi bir savaş. Rusya kendi arka bahçesinde bir NATO ülkesi istemiyor, NATO ise Gürcistan ve Ukrayna aracılığıyla Rusya'yı biraz daha kuşatmaya çalışıyor ve etnik kart bu çatışmada iki tarafça da kullanılıyor.

Kafkasların yedi günlük savaşının asıl mağlubu açık ki Güney Osetya halkı. Bu savaştan çok fazla ölü ve yaralı vererek çıktılar. Ülke ağır bir biçimde tahrip oldu.

Ergenekon operasyonu devam etmeli mi?

Çoğunluğun gözünde onlar suçlu

17 Mayıs günü Aslan Alpaslan tarafından Danıştay'a yapılan baskının ardından başlayan Ergenekon operasyonu devam ediyor. Aralarında iki darbeci komutanın da olduğu 86 sanık 20 Ekim'de mahkemeye çıkacak. 2500 sayfalık iddianame ve eklerindeki dosyalardaki belgeler Türkiye'de darbeler tarihine ve kontrgerilla faaliyetlerine açıklık getiriyor.

Dinlemeye takılan telefon görüşmeleri, Ergenekon operasyonunun Susurluk'tan farklı olarak bu kez buzdüğünün görünmeyen yüzüne yönelebileceğini işaret ederken, davanın sanıkları ve olası sanıkları toplumun geniş kesimi tarafından suçlu olarak görülüyor.

İddianame yayınladığında "AKP muhalifi" ortak kimliğinde buluşan bir çok kesim küçümsemişti. İddianameyi okumaya gerek yoktu, bütünüyle bir hayal mahsulüydü. Nasıl olurdu da İlhan abi gibi bir solcukluk abidesi çetelerle ilişkili olabilirdi ki? İlhan Selçuk'un kendi notlarından Bahçelievler ve bir çok başka katliamın aktörü, Abdullah Çatlı'nın silah arkadaşı Oral Çelik'le ilişkisinin açığa çıktığı gibi askeri vesayet rejimine

hizmet eden bir çok ismin de maskesi düşüyor. Savcı Zekeriya Öz, ele geçirilen tüm belgeleri, dinleme ve takipleri, sanık ve tank ifadeleri doğrultusunda sistematik bir şekilde ele alıp Ergenekon'un bir parçasının yaptıklarını ortaya seriyor. Kullandığı belgeler devletin bütün istihbarat birimlerine ulaştığı ve bir kaç bin kişinin her şeyi bildiği görülüyor. Susurluk'ta ve başka dönemlerde kontrgerilla faaliyetlerinin bildirildiği halde görmezlikten geldiği de açığa çıkıyor.

İddianamenin önemli yanı 89 sanığın darbe ve terör suçu için işbirliğini ortaya koymasından çok, yer alan belgelerle 27 Nisan'ın, 28 Şubat'ın, 12 Eylül'ün, Uğur Mumcu, Ape, Musa ve Hrant Dink cinayetlerinin, 1 Mayıs 1977'nin bulunmasıdır. Ergenekon operasyonu ve davasını küçümseyenler emekçi sınıflara karşı yürütülmüş gizli bir savaşın tarihiyle hesaplaşma fırsatını reddetmektedirler.

AKP hükümeti, Şemdinli iddianamesine Yaşar Büyükanıt'ı sokan Van savcısı Ferhat Sarıkaya'nın aksine, Ergenekon operasyonunu başlatan Savcı Zekeriya Öz'ün arkasında duruyor. 27

Mayıs darbesinden bu yana olduğu gibi polis örgütü de operasyonun arkasında duruyor. Mecliste davaya müdahil olma kararı alan DTP dışında hiç bir muhalefet partisi Ergenekon operasyonunu desteklemiyor.

Meclis içi ve dışı muhalefetin çoğunluğu Ergenekon operasyonuna karşı çıkmak ya da küçümsemekle uğraşsa da Türkiye'de işçi

sınıfı ve toplumun çoğunluğu sonuna kadar gidilmesini istiyor. Operasyonu protesto eden eylemlere bir azınlık katılırken, darbe karşıtı miting ve eylemlere binlerce insan katılıyor. Bunlar değişimin mümkün olduğu bir dönemden geçtiğimizi gösteriyor. Türkiye işçi sınıfı, fakirler, Kürtler, Sünni ve Alevi dindarlar, azınlıklar, tüm

yüzlerce mail e-gruplarda dönüşüyor. Çoğunluk değişim isterken kendi ayrıcalıklarını bugüne kadar zalimce savunmuş kemalist azınlık baskı altında olduğunu ileri sürüyor. Bunlar değişimin mümkün olduğu bir dönemden geçtiğimizi gösteriyor.

Türkiye işçi sınıfı, fakirler, Kürtler, Sünni ve Alevi dindarlar, azınlıklar, tüm

darbelerin mağdurları operasyonun devam etmesinden yana açıkça tutum almamıştır. Operasyonda frene basılmasını engellemek zorundayız. Katiller, darbeciler yargılanıp hak ettikleri şekilde cezalandırılırsa işte o zaman demokrasinin sınırları genişleyecek, hak taleplerinin, gerçek sorunların çözümü için mücadelelerin önü açılacak.

Ergenekon yola devam edecek mi?

Erkan Kara

Yeni Kara Kuvvetleri Komutanı Işık Koşaner'in 27 Ağustos'ta yaptığı konuşma generallerin darbe tezgahlarının, Ergenekon çetesinin tesadüfi ve üç-beş çetecinin işi olmadığını çok net bir şekilde ortaya koyuyor. Koşaner'in konuşmasının mantığı sonucu gerektiğinde darbe yapmanın zorunluluğu ve aynen Ergenekon gibi bir çetenin gerekliliğidir.

İşte Koşaner'in konuşmasının önemli bölümleri: "Ulusal kurullar ve ulus ötesi sivil toplum örgütleri küresel karar alma ve uygulama aşamasında giderek daha etkili olmaya başlamıştır. Küreselleşmenin önünde en büyük engel olarak görülen ulus devlet, ekonomik güdümler, mikro etnik kuşkırtmalar, ülkelerin rejimlerini ve düzenlerini yeniden tanımlamalar, ülkelere asılan renkli

başkaldırılar ve ülke isimlerinin önüne eklenmeye çalışılan sıfatlar ile ortadan kaldırılmaya çalışılmaktadır."

Bu tezler, Ergenekoncular ve solcu "ulusalcılar" dahil tüm milliyetçilerin başlangıç tezidir.

"Tehdit ve riskler askeri nitelikten ziyade ekonomik ve sosyokültürel nitelik kazanmasına rağmen askeri tehditten çok daha tehlikeli ve yıkıcı olmaktadır. Ancak, demokrasi ve insan hakları gibi çağdaş değerler istismar edilerek çok iyi gizlenebilmektedir. Ulus devletler adeta demokrasi adına dağılmaya, insan hakları adına bölünmeye mahkûm edilmiştir."

Bu tezler ise toplumdaki her türlü demokrasi ve değişim isteğinin "emperyalizmin oyunu" olduğunu anlatıyor. "Küresel güçler tarafından kurgulanan ve ülke içi medya, bazı akademik

ve sermaye çevreleri ile sivil toplum örgütleri içine yuvalanan post-modern bir tabakanın oluşturduğu propaganda ve etki ağı, ulusal birlik, ulusal değerler ve güvenlik parametrelerinin zayıflatılması ve çözülmesi yönündeki gayretlerini sürdürmektedirler."

"Ülkemizin yumuşak gücünü oluşturacak sivil kabiliyetler geliştirilemediği gibi aksine dış fonlarla yönlendirilen sivil toplum örgütü veya kuruluşu görünümü unsurlar, bozucu ve yıkıcı özellikleri ile kendileri güvenlik sorunu olmaktadır."

"İç, bölgesel ve küresel anlamdaki güvenlik algılamaları ile tehdit ve risklerin iç içe geçmiş çok yönlü yapısı, doğal olarak bütün milli güç unsurlarının koordineli bir şekilde kullanılması zorunluluğunu dikte ettirmekte ve klasik anlamda tehdit ve risklerin iç ve dış olarak algılanmasını geçersiz kılmaktadır."

Alıntıları çok uzatmaya gerek yok. Bu zihniyete, üstüne bir de ordu gibi mali gücü yüksek, istihbarat ağı olan, silahlarla donatılmış bir örgüte sahip komutanların yapacağı işler Ayıışı, Sarıkız benzeri darbeler tezgahlamaktır. Sivil toplum örgütlerini, insan hakları örgütlerini, gazetecileri, siyasetçileri fişlemektir. Gerektiğinde Gayri Nizami Harp tekniklerini, istihbarat oyunlarını kullanarak iş siyasete her türlü kanunsuz ve gayri meşru yöntemle müdahale etmektedir. Gerektiğinde cinayet işlemleridir.

11 Eylül'den sonra ABD'nin dünya askeri terminolojisine iyice yerleştiği "asimetrik savaş" kavramıyla yoğrulmuş Türk generalleri siyaset yapmayı, psikolojik savaş yürütmeyi, kontrgerilla örgütleri kurmayı askeri görevlerinin zorunlu gerekleri olarak görmekteler. Her türlü milliyetçilikte değişik türleri

bulunan büyük bir milli paronayaya sahip generaller, "küresel güçlerin ülkeyi bölme, yönetme" vesairesine karşı mücadele görünümünde, aslında demokrasi, insan hakları ve özgürlük güçlerine karşı askeri-politik bir savaş sürdürmektedirler.

Evet, Ergenekon derin devletin sadece bir parçasıdır. Evet, Ergenekon'un çöktürülmesinin tek başına demokrasi getirmeyeceği bu konuşmayla da bir kez daha görülmüştür.

Ama Ergenekon'un on binlerce sayfalık belgelerinden ortaya saçılan pisliğin üzerine daha çok gidilmezse, "bunlar ABD'nin veya egemenlerin iç hesaplaşmaları", "iyi birbirinizi" diyerek uzak kalırsa Ergenekon'un devam edeceği çok açıktır. Ergenekon ne kadar teşhir edilirse generalin deyimleriyle "bütün milli güç unsurlarının" koordineli bir şekilde aynı şeyi yap-

tıkları o kadar teşhir olacaktır.

Koşaner'in konuşması tüm demokrasi ve özgürlük güçlerine Ergenekon'a karşı mücadeleyi için güçlü bir uyarı olmalıdır. Yoksa, Susurluk'un üzeri laik-şeriatçı çatışmasıyla örtüldükten sonra ondan daha pislik olan Ergenekon örgütü nasıl serpilmişse, şimdi de Ergenekon'dan daha pislik ve hatalarından ders almış daha büyük derin bir örgüt serpilmeye devam edecektir.

Kürt sorununda siyasi çözümden uzaklaşıyor muyuz?

Ankara'nın yeni şahinleri

Kürt illerinden operasyon, çatışma ve ölüm haberleri gelmeye devam ediyor. DTP tüm siyasal süreçlerden dışlanırken, kapatılma süreci 16 Eylül'de verilecek ön savunma ile hızlanacak. Ankara'nın yeni şahinleriyle

Yaşar Büyükanıt görevi devrederken TSK'nın "iç düşmanını" tanımlamayı ihmal etmedi: "Bugün gerek Atatürk milliyetçiliğinin birleştirici ve kucaklayıcılığı niteliklerinden uzaklaşarak etnik milliyetçiliğe ve bölücülüğe dayandırılan girişimler gerekse Türkiye Cumhuriyeti'nin laik ve demokratik yapısını, çağdaş kazanımlarını ortadan kaldırmayı amaçlayan irtica iki ciddi tehdit olarak karşımızdadır."

Görevi devralan yeni Genelkurmay Başkanı İlker Başbuğ'da bir buçuk yıldır sınır ötesi operasyonları yoğunlaştıran Büyükanıt'la hem fikir: "Bazı kesimler etnik kimliklerinin anayasal güvenceye kavuşturulmasını sık sık ve açıkça dile getirmektedirler. Bu görüş ulus devlet yapısını hedef almaktadır."

Kara Kuvvetleri Komutanı Işık Koşaner, terörle mücadele karşısında yasalara yetersiz bulduğunu söylerken, ilk Milli Güvenlik Kurulu toplantısında Jandarma Genel Komutanlığı tarafından hazırlanan ve yasal değişiklik taleplerini içeren bir rapor tartışıldı.

Ankara'nın yeni şahinleri kartları daha baştan açtı: "İrtica" ve "bölücülük" "iç düşmanlar"na karşı, demokratikleşme ve yeni anayasa tartışmalarını rafa kaldıran sertlik yanlısı bir siyaset.

Jandarma'nın çalışmasını engellediği gerekçesiyle AB'ye uyum doğrultusunda çıkarılan ve arama-operasyon yetkisini savcılık iznine tabi kılan düzenlemenin kaldırılmasını istiyor.

Çözumsuzlük

Kürt sorunu çözümsüz kaldığı sürece savaş devam edecek. Savaş ve çatışma sürdüğünce askerlerin meclis üzerindeki vesayeti de sürecek.

Kürt ve Türk gençlerinin ölmesi, Kürt halkının aşagılanması ve fakirliği, kaynakların en büyük dilimi silahlanmaya aktarılrken yoksulluğunun Türk halkının neler düşündüğü umurlarında değil. Yeter ki savaş sürsün ve onlara ihtiyaç olsun. Açık ki bu vahim bir politika. Güngören'de, Üsküdar'da, Mersin'de, İzmir'de patlayan bombalar şahin politikalara gerekçe oluştururken, Türkler Kürtlere düşman

edilmek isteniyor. İşte plan tam da burada bozuldu.

Medya, Güngören ve diğer bombalamalarla Ergenekon'un bombaları arasında kolayca ilişki kurdu. Bu toplumun geniş kesimlerinin patlayan bombalara farklı bakmaya başladığını gösteriyordu. Dağlica baskınından hemen sonra sokakta gerçekleşen milliyetçi gösteriler ard arda patlayan bombalara ve cepheaden gelen ölüm haberlerine rağmen bu kez gerçekleşmedi. Geçen yıl "ölüm değil çözüm istiyorum" diyen Bülent Ersoy'un barış yanlısı tutumuna verilen destekle açığa çıkan bu değişim, Dağlica rezalelerinden sonra daha da

hızlandı. Ergenekon terör örgütünün işlediği ve Kürtlerin üzerine yıktığı suçlar birer birer açığa çıkarken Ankara'nın yeni şahinlerinin karşısında sadece Kürtler değil, Kürt meselesinde siyasal bir çözümden yana olan Türkler de var.

Çözüm de burada başlıyor. Barış ve kardelik isteyen Kürt halkının uzatıldığı eli tutacak bir Türk barış hareketi şahin planları alt edebilir. AKP gibi DTP'nin de kapatılmasını engellemeyi başaran bir kitlesel muhalefet yeni Dağlıcaları engelleyebilir. Türk işçilere ve emekçilere Kürt sorununu, barışı anlatabileceğimiz en uygun koşulları yaşıyoruz.

leri korunacak.

Peki PKK'yi derin devlet mi kurdu? PKK'nin silahlı mücadelesinin önümü açıldı?

Yüzbinlerce insanın katıldığı ulusal hareket bir komplonun ürünü olamaz. Kürt sorunu Kürt sorununu Kürt sorunundan itibaren varlığını sürdürmektedir. Kürtler bugüne kadar 29 kez devlete karşı ayaklandılar. İster terörist ister özgürlük yanlısı olarak adlandırılın karşımızda duran toplumsal tabanı olan siyasi bir harekettir. Kürt sorunu bu yüzden askeri komplolarla değil, siyasi yöntemlerle çözülebilir. Ergenekon terör örgütü davası tüm bunları tartışabileceğimiz zemini yaratıyor. Kürt sorununda barışçıl demokratik çözüm yanlıları bugünkü saflaşmanın doğal olarak tarafidir.

Marxizm marksizim sohbetleri

Devletin derin olanı

Son bir haftadır askerlerin felsefi, politik, ekonomik her düzeyde kelamlarıyla boğulmuş vaziyetteyiz. Özellikle "felsefi" boyutlu askeri konuşmalar demokratik alana çok şiddetli bir müdahale anlamı taşıyor.

Genelkurmay, gerçekten de yeni bir düşman tarifi yapıyor mu?

Birlikte, Örgeneral Koşaner'in konuşmasına bakalım: "Küresel güçler tarafından kurgulanan ve ülke içi medya, bazı akademik ve sermaye çevreleri ile sivil toplum örgütleri içine yuvalanan post-modern bir tabaka..."

Peki bu post-modern tabaka, hangi karanlık emeller peşinde? Düşman zaman zaman değişse de askerlere göre, düşmanın hedefi hep aynı. "Ulusal değerler" in zayıflatılması, başarılabilirse çözülmüştür.

Şimdi, artık felsefi bir düzeyde tanımlanmaya çalışılan tehdit, 27 Nisan muhtırasında tanımlanandan çok da farklı değil. 27 Nisan muhtırasının sonu, "Ne mutlu Türk'üm demeyenleri" sonuna kadar mücadele edilecek düşmanlar olarak tarif ediyordu.

Bu, "Ne mutlu Türk'üm demeyen" vurgusunun altınun, Hrant Dink'in cenazesinde yüz binlerce insanın arkasından yürüdüğü "Hepimiz Ermeniyiz!" sloganına karşı kalın kalın çizildiğini biliyoruz.

Post-modernizm, bir felsefi gelenek olarak kimlik temelli politikalara neden olmakla da tanımlandığından, Türklüğü Ermenileşmeden, Kürtleşmeden korumak için çorbaya bir miktar modernizm/post-modernizm tarışması katmakta fayda görmüş komutanlar. Bu yüzden kuvvet komutanlarının konuştuğu askeri binalarda hemen her şeyden rahatsız olan genç subaylar, duvarlara, "Üniter devlet" yazılı pankartlar asmışlar.

Askerler bütün bir toplumsal muhalefeti, yeniden hedef tahtasında tam on ikiye oturtmuş durumda.

Askerlerin bu konuşmaları başlı başına derin açıklamalar. Devletin en derinlerinden gelen açıklamalar.

Devlet, zaten derin bir örgütlenmedir. Marks'ın, Lenin ve Troçki'nin sık sık vurguladığı gibi, devlet, örgütlenmiş zordur. Kapitalist toplumda, çalışan, üretici milyonlarca insanın, işçi sınıfı ve yoksulların, sermaye sınıfının çıkarları yönünde her günkü sömürü ilişkisine tepki göstermesini engellemek için örgütlenmiş bir devasa komitedir.

Çok küçük bir azınlık olan mülk sahibi sınıfların, toplumun büyük çoğunluğunu ikna etmek için yasalara, bürokrasiye, cezaevlerine, polise, gizli haber alma servislerine ve düzenli, profesyonel orduya ihtiyaç vardır. Devasa bir kitleyi, bu kitlenin aşağıdan her gün yaratacağı tepkiyi, ancak, çok karmaşık, çok ayrıcalıklı ve çok derin bağlantılarla çalışan bir aygıtın, silah taşıma hakkına sahip insan gruplarını dilediğiince yönlendirebilmesiyle bastırabilir.

Devlet, kısaca, bu örgüte verilen isimdir.

Ordu, bu aygıtın, şiddetin kurumsallaştığı ve en az feoff olan parçası olarak şekillenir. Ülke bütçelerinin önemli kısmı orduya ayrılır. Bu ise devletin derin katmanlarında, devlet binalarının puslu koridorlarında daha da derin bağlantıların oluşması için sınırsız bir mali cazibe ve genişlik yaratır.

Devletler, milli bütünlüğü dış düşmana karşı savunmak için örgütlediklerini anlatsalar da, esas düşmanları içerdedir. Yoksulluk denizi içinde eşitlik, ekme, adalet ve barış duygularına sahip olan milyonlarca mülksüzdür.

Türkiye'de, sermaye sınıfının, ezilenlerle giriştiği mücadelede bir aşama olarak ortaya çıkan kendi hukukuna uymak zorunda olduğu ülkelerden daha farklı bir durum var.

Türkiye'de ordu, seçmen iradesi sonucunda oluşan hükümetlere bağlı bir devlet örgütlenmesi olarak değil, devletin tüm derinliğinin sahibi olarak devam etmek istiyor.

Yönetme hakkının, "gerekirse" darbe yapma hakkının baki kalmasını garanti altına almak için uğraşılıyor.

Bakmayın siz bugünlerde felsefeye merak saldıklarına.

Biz, Veli Küçük'ün nereden çıktığını biliyoruz.

Şenol Karakaş

Kürtler ve Ergenekon

Ergenekon terör örgütü ile PKK arasındaki bağlantı AKP yanlısı medya tarafından titizlikle işleniyor. İleri sürülen aslında eski bir tez: PKK'yi derin devlet kurdu. Ergenekon iddianamesindeki belgeler kirli savaşın sürdürücülerinin PKK'yi izleme, kontrol altında tutma, hatta yönlendirme amacı taşıdıklarını gösteriyor. Eski PKK militanı itiraflardan oluşan JİTEM birliklerinin savaşta nasıl bir rol oynadıkları görünür hale geliyor. Abdullah Öcalan'ın İmralı'da avukatlarıyla görüşmelerinin Veli Küçük ve örgütü tarafından denetlendiği telefon dinlemelerinde açıkça görülüyor.

Bu iddialar karşısında Öcalan, Ergenekon Savcısı Zekeriya Öz'e ifade vermek istediğini açıkladı. Öcalan, PKK'yi derin devletin kurduğunu, derin devlet güçlerinin kendileriyle kurmak istedikleri ilişkileri açıklayacağını söyledi. Daha önce Ergenekon karşısında Kürtlerin tarafısız kalması gerektiğini söyleyen DTP, tutum değiştirerek Ergenekon davasına müdahil olma ve Ankara'ya bir yürüyüş yapma kararını aldı. Açık ki Türkler gibi Kürtler de Ergenekon'la hesaplaşmak istiyor.

Ergenekoncular, Kürt sorununun askeri yöntemlerle çözümlenmesinden, yani çözümsüzlükten yanalar. Kürt sorununun

çözümünün devletin tutum değiştirmesiyle mümkün olduğunu bugün geniş bir kesim söylüyor. Savaş yanlılarının PKK'ye yönlendirme çabasından alınca ince bir hesap yatıyor: Çözümüzlük süreci, sorunun askeri yöntemlerle çözülemeyeceğini uzun süre önce söyleyen PKK çatışmaya çekilecek, Batı'da milliyetçi ve ırkçı histeri artırlacak, demokratikleşme rafa kaldırılacak ve böylece kendi çete düzenleri devam edecek. Bölgedeki akaryakıt, uyuşturucu, insan ve silah kaçakçılığının oluşan yasadışı ekonomik düzen süreci. Savunma harcamaları adı altında orduya ayrılan bütçenin iri dilim-

Dünyayı değiştir, küresel ısınmayı durdur

F. ALOĞLU

İngiltere’de bir grup bilim insanı küresel ısınmanın beklendiği gibi iki derece değil, dört derece olacağını açıkladı.

İki derecelik bir ısı artışı insanlık için sayısız büyük sorunu getirecekken dört derecelik bir artış insanlığın başetmesinin çok zor olduğu sorunları getirebilir.

Ne var ki insanlık için yaşanabilir bir dünyayı korumak hala mümkün. Hala çok hızla önlemler almak ve gezegeni bu çok büyük tehlikeden kurtarma olasılığı var.

Alınabilecek önlemlerin en başında kömür, petrol ve doğal gaz gibi yakıtlarla elektrik enerjisi elde etmek derhal terk edilmesi var.. Bunlar yerine yenilenebilir enerji kaynakları olan güneş ve rüzgar enerjisinin geçirilmesi gerekir.

Bu önlemin bütün dünyada alınması için çok zaman yok. 2030’a kadar geçiş tamamlanmalı.

İkinci kritik adım ise ulaştırma politikalarının toptan değiştirilmesidir. Petrol kullanılan ve dolayısıyla yoğun karbon dioksit salınımı yapan bugünkü temel ulaşım aracı olan otomobilin kullanımını bitmeli, yerine etkili, ucuz ve hızlı toplu taşımacılık sistemi geçmelidir.

Bu önlem için de çok fazla zamanımız yok. 2030

sınır.

Bu iki büyük ve olmazsa olmaz önlemin ardından binaların ısıya karşı yalıtılması, gökdelenlerin inşasının durdurulması, var olanların giderek ortadan kaldırılması, yağmur ormanlarının korunması, çimento gibi bazı sanayi dallarının çok büyük ölçüde ortadan kaldırılması gibi önlemlerin de alınması gerekir.

Ne yapmak lazım?

Kısa zaman önce çok sayıda bilim insanı iklim değişikliği için alarm zilleri çalarken başta ABD olmak üzere hükümetler ve politikacılar iklim değişikliğini ve küresel ısınmayı reddediyorlardı. Ancak sol iki yıldır bilim insanlarının sağladığı yoğun araştırma

verileri sonucunda bu artık mümkün değil. George Bush bile küresel ısınmayı kabul ediyor.

Şimdi dünyaya en büyük karbondioksit salınımı yapan ülkeler ve şirketler önlem alınmaması için çaba sarfediyorlar.

İlk karşı koyuş hatları derhal enerji ve ulaşım politikalarının en radikal biçimde değişmesi yerine araştırmalara büyük kaynaklar harcanarak gelecek çözümler bulunması biçiminde. Bir başka sözüm ona önlem ise zaten karbondioksit salınımının başlıca sorumlusu olan alanlarda çok küçük kısmi düzenlemelere kaynak aktarılması. Üçüncü bir sözüm ona önlem ise biyo yakıt, hidrojen, karbon stoklama gibi henüz çalış-

mayan ya da çalışsa bile aslında gezegene sera gazı salınımını artıran adımların olumlu önlemler olarak sunulması.

Devlet müdahalesi

Herşeyden önce bütün önlemler radikal olmak zorunda. Çünkü çok az zaman var ve karbondioksit salınımının yüzde 80 azaltılması lazım. Bunu yapabilmek pazar kuralları içinde mümkün değil. Kişilerin tercihleri ile otomobil kullanımının azaltılması ya da güneş panellerinin ve rüzgar değirmenlerinin bütün dünyayı sarması da mümkün değil.

Bunlar ancak yoğun devlet müdahalesi ile başlanılabilecek önlemler.

Otomobil kullanımını yasaklamaktan başka

önlem yok. Otomobil kullanımını yasaklandığında ise yerine çok etkili, temiz, ucuz ve hızlı bir toplu ulaşım sistemi geçmelidir.

Enerji politikasındaki radikal değişim için devlet politikaları gerekli. Sadece politik saptamalar da yetmez, aynı zamanda muazzam kamu yatırımları gerekiyor.

Bu noktada iklim değişimi için sessiz kalan ya da herşeyin eskisi gibi devamını isteyenler iklim değişikliği için yapılması gereken radikal değişimleri pahalı olarak nitelemektedirler. Oysa bu "pahallığın" esas nedeni ücretler. Ücretler ise yeni istihdam demek.

Zorlu mücadele

Gezegeni kurtarmak için verilmesi gereken mücadele zorlu bir mücadeledir. Bir yandan büyük yağınlar harekete geçirmek gerekir. Büyük bir yağınlar hareket olmadan küresel ısınma için devletlerin harekete geçmesini sağlamak mümkün değil.

Yağınlar bir hareket oluşturmak için ise insanları ikna etmek gerekir. Bu insanları fedakarlık yapmaya çağırarak değil, tam tersine başka bir dünyayı kurmaya çağırarak olabilir.

Karbonsuz bir dünya daha güzel, daha refah içinde olacaktır. Büyük yağınlar başka bir dünya için mücadeleye kazanılabılır.

Ken Loach’un son filmi 22 Ağustos’ta gösterimde

İşte Özgür Dünya

Göçmen işçi konusunu ele alan bir herhangi bir anlatı, hikayesini bu işçinin gözünden, bu işçinin yaşadıklarına odaklanarak anlatmayı tercih edebilir. Doğal olarak bu da temsil edilen bu insanların genel olarak kendi içlerinden gelmeyen, kendilerine yabancı insanların ürettiği şaibeli bir gerçekle yeniden üretmelerini doğurur.

"İşte Özgür Dünya" ele aldığı konu her ne kadar göçmen işçi olsa da takip ettiği kahramana bakıldığında ilk anda farklılığını görebildiğimiz bir film. Filmin kahramanı Angie, İngiltere’ye göçmen işçi getiren bir ajansta çalışan bir görevliyken, işten atılması üzerine kendi işyerini açıp gittikçe yasadışı bir dünyaya giren hırslı bir kadındır.

Bu dünyanın kuralları son derece karmaşıktır, çünkü ilk elden yasadışı olsa da piyasasının gereğini yerine getirdiği için aslında devlet kurumlarına göz ardı edilmekte ve kendisine dahil olan tüm insanları şekillendirmektedir. Angie bir yandan göçmen işçilerle iç içe olduğu için onlara yardım etmenin gereğini duyan, öte yandan bu sınıfın sömürülmesi üzerinden kazandığı parayla hayatına devam eden bir karakter olarak tüm çelişkileriyle karşımıza çıkar. Şiddetin ortaya çıkışının çözümsüzlüğün doğal bir sonucu olduğu Ken Loach’un son filminde, bu sistemin gerçek kazanımları olan 'patronlar ve efendiler' görünmezler. Bizim görebildiğimiz Angie gibi kendisi de sömürünün bir nesnesi iken hayatta kalmak adına sistemin devamını sağlayan küçük ajanlar, araçlardır. "İşte Özgür Dünya" bu oyunda herşeyin kendi rolünü tekrar düşünmesi için önemli bir fırsat olabilir.

Orhan Göztepe

Başbakan nükleer karşıtlarını suçluyor, santral ihalesi sonuçlanıyor

20 Eylül’de nükleere karşı sokaktayız

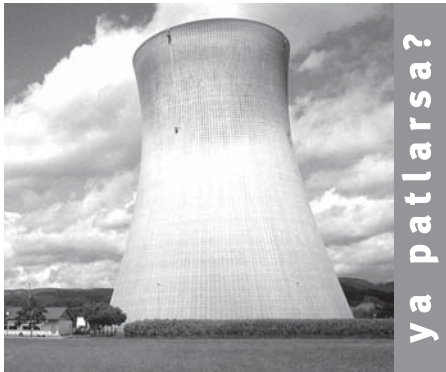
Meltem Oral

Başbakan Erdoğan’ın geçen hafta çevreciler konusunda yaptığı açıklamanın ardından tartışmalar hala sürüyor.

Çevrecilerin boş vakitlerini doldurduğunu söylemesinin dışında asıl çevrecinin de kendisi olduğunu iddia etti.

Çevre, iklim değişikliği, fosil yakıtlar, nükleer enerji gibi konularda kampanya yapanları "boş vakitli" olarak tanımlamasından ben çok büyük rahatsızlıklar duymadım.

Bir insan, dünyadaki tüm canlıların ömürüdeki yıllarda susuzluk, salgın hastalık, açlık, göç ve daha bir çok felaketten en az biri ile karşılaşacağı gerçeğini görürse, nükleer santrallerin nükleer silah demek olduğunu, sanıldığı gibi ucuz olmadığını, dünyada çalışır durumdaki santrallerden sürekli sızıntı haberlerinin geldiğini biliyorsa sahip olduğu zamanını bunlara

ya patlarsa?

karşı mücadele ederek geçirmesine hiçbir problem olmamalı. Hatta herkes bu mücadeleler için boş zaman yaratsa çok da güzel olur.

Önceleri "nükleer ihtiyaçtır" açıklamaları ile yetinen hükümet yetkilileri nükleer ihalesi yaklaşıpça sertleşiyor. 40 yıldır gelen hemen hemen her hükümetin nükleer santral kurma çabalarını püskürtün nükleer karşıtı hareketin varlığı belli ki

rahatsız etmeye devam ediyor. Sinop’ta gerçekleştirilen Uluslararası Ekotopya Buluşması’na farklı ülkelerden gelen aktivistler Türkiye Atom Enerjisi Kurumu’nun önünde eylem yaptı ve birçok kişi gözaltına alındı. Bu olay ömürümüzde süreçte nükleer karşıtları ile lobicilerin arasındaki ilişkinin ne halde olacağını dair ipuçları veriyor. Nükleer yarışmasına

katılmaya yetli bazı şirketler 7.4 milyar dolarlık bir yatırım için kredi bulamadıkları gerekçeyle ihalenin uzatılmasını istedi. Dünyanın nükleer rünesansı yaşadığını zanneden ya da en azından öyle zannettirmeye çalışan Çevre Bakanı Hilmi Güler ise bir an önce ihaleyi sonlandırma taraftarı olduklarını açıkladı. Hatta sera gazı salınımına karşı tüm dünyanın nükleer santral kurulması konusunda hemfikir olduğunu iddia edecek kadar şuuruzlaşmış.

Nükleer santrallerin tehlikeli ve pahalı olmasının dışında iklim değişikliğine çözüm olabileceği bir alternatif olmadığı aşikar. Acaba çevre bakanı enerji üretmek için gerekli olan uranyum madenini çıkartılması, Türkiye’ye getirilmesi, işlenmesi, santralin inşa edilmesi aşamalarında gerçekleşecek sera gazı salınımlarını nasıl açıklıyor?

Nükleer santrallerin su kaynaklarının yakınına kurulması gerektiğini, santral etrafındaki ekolojik yaşamı nasıl kötü etkilediğini bizlere açıklayabiliyor mu?

Güya nükleer rünesansın yaşandığı bir dünyada gerçekleşen nükleer kazaları hakkında neler düşünüyor?

En son geçen Temmuz ayında Fransa’da bir nükleer santralde gerçekleşen sızıntıdan bir gün sonra haberimiz oldu. Olay yaşanırken gölde yüzen insanların olduğu söyleniyor. Halkın su kullanımını yasaklandı çünkü kullanılabildiği sudaki radyoaktifite oranı yıl boyunca yayılması gereken radyoaktifitenin yüz katından fazla. Resmî rakamlara göre en az 100 kişi zehirlendi.

40 yıldır kurulamayan nükleer santrali yine kurdurtmamak için 20 Eylül’de İstanbul, Ankara, İzmir ve Bursa’da sokakta olacağız.

Küresel BAK: Savaşa karşı sokağa

Irak'ta işgal sürüyor. Filistin direniyor. Afganistan'da savaş tüm hızıyla devam ediyor. Kafkaslar ABD ve Rusya emperyalizminin arasında kalmış bir kaynar kazan. ABD, füze kalkını projesiyle Rusya üzerinde hegemonya kurma peşinde. Rusya buna karşılık Polonya'ya nükleer tehdit savurmakla meşgul. Bir yandan İsrail İran'ı tehdit ediyor. Türkiye ise bir NATO ülkesi olarak savaşta tarafını çoktan belli etmiş durumda. Kendi içinde ise, Kürt

mesalesinde hala operasyondan başka bir "çözüm"ü kabul etmeyecek barışın önünü tıkıyor.

Bu karanlık savaş ortamı içerisinde tüm bunlara dur diyebilecek tek bir güç var: barıştan yana olan herkesin omuz omuza mücadelesi.

Küresel Barış ve Adalet Koalisyonu Eylül ayı için bir dizi etkinlik planladı. Savaşların, işgallerin, operasyonların durması için, barıştan yana olan herkesi bu etkinliklerde yer almaya çağırıyor.

31 Ağustos, İzmir Fuarı'nda Küresel BAK basın açıklaması

1 Eylül, İstanbul'da Tünel'den Galatasaray Meydanı'na yürüyüş

KÜRESEL BAK
BARİŞ VE ADALET KOALİSYONU

savaşız bir dünya mümkün!

25 Eylül Perşembe

19.30
Toplantı

FİLİSTİN'E ÖZGÜRLÜK

Ablasadat (Filistinli tutsak milletvekilinin eşi)
Ceyda Karan (Gazeteci)
Metem Çubukçu (Gazeteci)
TMMOB Makine Mühendisleri Odası,
İpek Sokak, No: 9, Beyoğlu

27 Eylül Cumartesi

17.30

BEN DOĞDUĞUMDA FİLİSTİN DİRENIYORDU

Tünel'den Galatasaray Meydanı'na yürüyüş
www.kureselbarisveadalet.org

Barış mücadelesi önem kazanıyor

11 Eylül 2001'de ABD'de iki kulelerin vurulması dünyada yeni bir savaş dönemini başlatmıştı. Bush o gün dünyanın 77 ülkesini terör listesine sokmuştu. Ardından Afganistan'ın işgali gerçekleşti.

Sonra Irak işgali geldi. Irak'ı Filistin ve Lübnan'daki çatışmalar izledi.

ABD'nin uzun süredir asıl hedefi İran her hafta dünyadan çeşitli gazeteler "yakında ABD İran'ı vuracak" diye haber geçiriyor.

Bush, başkanlıktan gitmeye hazırlanırken yerine geçmek için yarışan demokrat Obama ve cumhuriyetçi McCain, İran'ın ne kadar büyük bir tehlike olduğunu her fırsatta anlatıyor.

ABD'nin kıskırtmasıyla Rusya'ya kafa tutan Gürcistan'ın Putin tarafından ağır bir şekilde cezalandırılması savaşta Kafkaslar'a taşıdı.

Rusya gerekirse nükleer silah kullanabileceğini, NATO'nun Doğu Avrupa'ya yerleştirdiği füze savunma sisteminin Rusya'yı hedef aldığını, buna izin vermeyeceklerini açıkladı.

ABD savaş gemileri ise Karadeniz'e Gürcistan sahillerine gelmiş gibi.

Bugün herkes Balkanlar gibi Kafkaslar'da savaşın, askeri rekabetin ve çatışmaların devam ede-

ceğini gösteriyor.

Bu gelişmeler küresel savaş karşıtı hareketin mücadelesine önem kazandırıyor.

Irak'ın işgalini dünyada milyonlarca insan protesto etmişti.

5 yıldır süren işgal boyunca ABD emperyalizminin işlediği suçlar ilk başta ABD'yi Saddam'a karşı destekleyenler tarafından bile artık

görüldü.

Aslında 11 Eylül'den bu yana çeşitli gerekçelerle kendini ortaya koyan ABD saldırganlığı gerek ABD vatandaşları gerekse dünya toplumları tarafından reddediliyor.

Kısacası bugün dünden çok daha fazla insan savaşa karşı. Türkiye'de zaten savaş karşıtlığı

hiç bir zaman yüzde 80'in altına düşmedi.

Küresel BAK'ın mücadelesinin güncel ve belirleyici bir önem kazandığı açık. Savaşa hayır diyen herkesi kapsayan Küresel BAK'ın kampanya ve mücadelesini örgütlemek, Türkiye'nin bir askeri maceraya çekilmesini de engellemek demek.

sosyalist işçi ne savunuyor?

Aşağıdan sosyalizm

-Kapitalist toplumda tüm zenginliklerin yaratıcısı işçi sınıfıdır. Yeni bir toplum, işçi sınıfının üretim araçlarına kolektif olarak el koyup üretimi ve dağıtımını kontrol etmesiyle mümkündür.

Reform değil, devrim

-İçinde yaşadığımız sistem reformlarla köklü bir şekilde değiştirilemez, düzeltilemez.

-Bu düzenin kurumları işçi sınıfı tarafından ele geçirilip kullanılamaz. Kapitalist devletin tüm kurumları işçi sınıfına karşı sermaye sahiplerini, egemen sınıfı korumak için oluşturulmuştur.

-İşçi sınıfına, işçi konseylerinin ve işçi milislerinin üzerinde yükselen tamamen farklı bir devlet gereklidir.

-Bu sistemi sadece işçi sınıfının yığınsal eylemi devirebilir.

-Sosyalizm için mücadele dünya çapında bir mücadelenin parçasıdır.

Sosyalistler başka ülkelerin işçileri ile daima dayanışma içindedir.

-Sosyalistler kadınların tam bir sosyal, ekonomik ve politik eşitliğini savunur.

-Sosyalistler insanların cinsel tercihlerinden dolayı aşağılanmalarına ve baskı altına alınmalarına karşı çıkarlar.

Enternasyonalizm

-Sosyalistler, bir ülkenin işçilerinin diğer ülkelerin işçileri ile karşı karşıya gelmesine neden olan her şeyi karşı çıkarlar.

-Sosyalistler ırkçılığa ve emperyalizme karşıdır. Bütün halkların kendi kaderlerini tayin hakkını savunurlar.

-Sosyalistler bütün haklı ulusal kurtuluş hareketlerini desteklerler.

-Rusya deneyi göstermiştir ki, sosyalizm tek bir ülkede izole olarak yaşayamaz. Rusya, Çin, Doğu Avrupa ve Küba sosyalist değil, devlet kapitalistdir.

Devrimci parti

-Sosyalizmin gerçekleşebilmesi için, işçi sınıfının en militan, en mücadelecilik kesimi devrimci sosyalist bir partide örgütlenmelidir. Böylesi bir parti işçi sınıfının yığınsal örgütleri ve hareketi içindeki çalışma ile inşa edilebilir.

-Sosyalistler pratik içinde diğer işçilere reformizmin işçi sınıfının çıkarlarına aykırı olduğunu kanıtlamalıdır. Bu fikirlere katılan herkesi devrimci bir sosyalist işçi partisinin inşasına çalışmasına omuz veremeye çağırıyoruz.

haksızlıkları, mücadalenizi, yorumlarınızı bize yazın

sosyalistisci@gmail.com

sosyalist işçi

■ Z Yayınçılık ve tanıtım hizmetleri Ltd. Şti.
■ Sahibi: Arife Köse ■ Sorumlu Yazışmaları Müdürü:
Volkan Tamusta ■ Adres: Caferağa Mahallesi,
Nail Bey Sokak, No: 9/15, Kadıköy/İstanbul
■ Baskı: Yön Matbaası, Davutpaşa Cad. Güven
Sanayi Sitesi, B Blok 366 Topkapı, İstanbul
■ Yerel süreli yayın, haftada bir yayınlanır
www.sosyalistisc.org

“6-7 Eylül Özel harp işiydi”

Beyoğlu'nu nasıl bilirsiniz? Rengârenk vitrinli mağazaları, her mekândan ayrı yükselen müzikleri, kafeleri, barları, çayevleri; her kesim ve sınıftan insanları, turist kabileleri, delileri, ayyaşları, sokak satıcıları, güvercinleri yemleyen çocuklarıyla cıvı cıvı, kıpır kıpır, şen şakrak bir 'kendinde dünya'.

6-7 Eylül 1955'te herkesin kendinden bir şeyler bulabileceği bu renkli dünya iki günlüğüne karardı. "Mustafa Kemal'in Selanik'teki evine bomba" atıldığı haberiyle başlayan kıskırtmalar sonucu Rumların işyerleri, evleri yağmalandı. 73 kilise, 23 okul, 21 fabrika tahrip edildi. 16 Rum, bir Ermeni TC vatandaşı öldürüldü. 200 civarı Rum'a tecavüz edildi ve kundaklamalar oldu. Bir Ortodoks papaz yakıldı, mezarlıklar tahrip edildi.

Apaçık kontrgerilla eylemi

Olayları ilk kıskırtan, 6 Eylül tarihli İstanbul Ekspres gazetesi (sahibi MİT'in hizmetindedir) normalde 20-30 bin basılırken o günkü 2. baskısı 290 bin basıldı. Oysa bu miktarda bir baskı, o dönemin teknikleriyle ancak birkaç günde gerçekleştirilebilirdi. Kıbrıs Türkler Cemiyeti (KTC), Millî Ameal Teşkilatı (MAT) ve İstanbul Yüksek Okullar Talebe Birliği (İYOTB) ve tabii Millî Emniyet Hizmeti Riyaseti (MAH) ve

Seferberlik Tetkik Kurulu (STK) üyeleri gazeteyi bütün İstanbul'da satarak halkı galeyana getirmeye çalıştılar.

Bombalama olayı ise açık bir kontrgerilla provokasyonu. Bombalanan ev Türk Konsolosluğu ile aynı bahçede idi. Bombalar Selanik Başkonsolos Yardımcısı Ali Tekinalp tarafından götürülmüştü. Sonradan TC vatandaşlığına kabul edilecek, MAH ve MİT'te çalışacak ve Nevşehir Valisi yapılacak olan Selanik Üniversitesi öğrencisi Oktay Engin'in azmettirmesi ile konsolosluk hizmetlisi Hasan Uçar tarafından eve konulmuştu.

Yunan ve Rum vatandaşların adresleri hakkında önceden bilgi sahibi olan, 20-30 kişilik organize birliklerin kent içindeki ulaşımı özel arabalar, taksit ve kamyonların yanı sıra otobüs, vapur ve hatta askeri araçlar yardımıyla sağlanmıştı. Saldırganlar İzmithal ve Adapazarı gibi yakın yerler yanı sıra, çok daha uzak yerleşimlerden de İstanbul'a nakledilmişlerdi. Mesela Sivas'tan 145, Trabzon'dan 117, Kastamonu'dan 116, Erzincan'dan 111 kişi getirilmişti.

Ertesi günün olayı, "millî galeyan", "duygusal halk tepkisi" gibi ifadelerle görülen çıkarılan gazetelerin tavrını bir gün sonra, tersine döndü. Bu kez "çapırcu yağması" ve "olaylarda komünist parmağı" şeklinde aktarıldı ve Kemal Tahir ve Aziz Nesin'in de

aralarında bulunduğu 45 kişilik "komünistler" listesinde yer alanlara yıkılmaya çalışıldı. Aceleyle gelen listede o tarihten önce ölmüş ya da askerde veya hapiste olanlar da vardı.

1960 darbesi sonrası açılan dava sonucu, 6-7 Eylül nedeniyle, dönemin Başbakanı A. Menderes ve Dışişleri Bakanı Fatin Rüştü Zorlu 6 yıl, vukuat sırasında omuzlarında taşınan İzmir Valisi Kemal Hadimli ise 4,5 ay hapis cezasına çarptırıldı.

DP'nin rolü açık olmakla birlikte olayı örgütleyenler

ordu, polis, istihbarat, muhalefet, basın, üniversite gibi statükonun temel kurumları, o zamanki ismi Seferberlik Tetkik Kurulu olan Özel Harp Dairesi'nin komutasında olayda doğrudan yer almıştı.

Özel Harpçi, MGK eski genel sekreteri emekli orgeneral Sabri Yirmibeşoğlu, '90'larda gazeteci Fatih Güllapoğlu'yla yaptığı bir röportajda açıkladı: "6-7 Eylül bir Özel Harp işiydi ve muhtemelen bir örgütlenmeydi. Amacına da ulaştı" diyerek bunu resmi ağızdan ilân etmişti.

6 Eylül 2008 (Cumartesi)

15.00

Toplantı

6-7 Eylül olayları:

IRKÇI BİR KİŞKİRTMA

VE LİNÇ KÜLTÜRÜ

Karakedi Kültür Merkezi

İpek sokak, 16/2, Beyoğlu

17.00

Basın açıklaması

IRKÇILIĞA, ERGENEKON'A DUR DİYELİM

Galatasaray Meydanı

İrkçılığa ve Milliyetçiliğe

DurDe!

'Türkiye'nin Türkleştirilmesi'

Servetin ve sermayenin Türkleştirilmesi - millileştirilmesi fikri, 1908'de İttihat ve Terakki'nin (İT) Balkanlar'daki askeri ayaklanması sonrası ilân edilen 'Hürriyet'e uzanır. Bu 'Hürriyet' heterojen Osmanlı halkını sevindirmiş, 'Osmanlılık' adı verilen üst kimlik her yerde Rumca, Ermenice ve Osmanlıca pankartlarla kutlanmıştır. 1908 sonrası, İmparatorluğun parçalanması hızlanırken, İT de, "Osmanlılık" yerine "Türk milliyetçiliği"ne sarıldı. Dünyada faşizmin yük-

selişe geçtiği 1930'larda Türk milliyetçiliğinin de şiarı "tek devlet, tek ulus, tek kültür, tek lider, tek doktrin, tek parti" idi. Ve TC de, bu "tekiçi" hipoteze destek vermek için tarih, arkeoloji, filoloji, etnografya, etnoloji, öjenik ve antropoloji gibi "bilimsel" disiplinlerin yardımıyla "tek ırk" icadına girişti. 1930'da Adalet Bakanı Mahmut Esat Bozkurt'un sarf ettiği şu sözler dönemin kafataşçılığını özetler:

"Bu memleketin efendisi Türk'tür. Öz Türk olmayanların Türk vatanında bir

hakkı vardır, o da hizmetçi olma, köle olma."

1942'de uygulanmaya başlanan Varlık Vergisi Ermenilerin, Rumların ve Yahudilerin ekonomideki liderliğine son vermeyi hedeflemiş, önceki siyasetler gibi servet ve sermayenin Türklere geçmesini hedeflemiştir. Devletin zorunlu göç ve iskân siyasetleri de bu homojenleştirme siyasetinin ön adımlarıdır. 1934 'Trakya olayları' olarak bilinen ve Yahudileri zorunlu göçe sevk için yapılan saldırılar da, 1930'larda Kürtlere

uygulanmış iskân siyasetleri de, 1929-1934 arası Anadolu Ermenileri'nin Anadolu'nun merkezlerine ve ardından İstanbul'a göç ettirilmesinin amacı da aynıdır: gayrimüslim ve gayri Türklere Anadolu'dan tümüyle uzaklaştırıp İstanbul'da toplamak, gettoleştirip daha rahat asimile etmek ve de servet ve sermayenin el değişimini daha kolay gerçekleştirmek. 1946 tarihli CHP "Azınlık Raporu"na göre 1950'lere kadar Anadolu, Yahudi ve Hristiyanlardan temizlenmeli ve sonra İstanbul,

Yunanistan'la olan bağları ve nüfusun çokluğu nedeniyle Rumlardan arındırılmıyordu.

Büro raporunda, gayri Türk diye tanımlanan Kürt, Çerkez, Arnavut, Boşnak vb. müslüman halkların hemen asimile edilmeleri gerektiği, Türkleşmelerinden umut kesilen gayrimüslimlerin elindeki iktisadi gücün sıfırlanması hedefleniyordu. Örneğin, Varlık Vergisi'nde 500 liralık mülkü olan gayrimüslimlerden, 3500 lira vergi alınması öngörülmüştü!

Çok partili hayata geçiş sonrası azınlıkların hükümetlerle olumlu ilişkiler geliştirmesi, gayrimüslimlerin seçmen olarak önemsenmeye başlan-

masından kaynaklanır. O dönemde, İstanbul'da seçmenlerin üçte biri gayrimüslimdir. Seçim dönemleri CHP ve DP'nin Varlık Vergisi'nin geri ödeneceği doğrultusundaki vaatleri seçim propagandasından ibarettir.

6-7 Eylül'ün ardından, Rumların ekonomideki etkisi iyice zayıflamış ve Türklerin sermayeye hakim olması hızlanmıştır. 1923'te 110 bini bulan İstanbul'daki Rum nüfus, 1999'da 2 bin 500 kişiye düşmüştür. TC'nin 50'ler millî siyaseti 30'lar ve 40'lar siyasetlerinin devamı niteliğindedir. 6-7 Eylül'e etnik homojenleşme ve millî ekonomi yaratma çabası bağlamında bakılabilir.